

İzmir İl Milli Eğitim Müdürlüğü

Necatibey Ortaokulu

Geleceğin Yazarları Projesi

Renkli Kalemler

Derleyenler: Bahri Elaldi, Nesrin Balcı, Çiğdem Turgut

a z o l k f s v
m n u c .
b i a f e b
t y r

Bu kitap İzmir İl Milli Eğitim Müdürlüğünün 2021 yılında başlattığı “Geleceğin Yazarları” projesi kapsamında Necatibey Ortaokulu öğrencileri tarafından hazırlandı.

Yürütme Komitesi: Bahri ELALDI, Nesrin BALCI, Çiğdem TURGUT

Yayın Yeri: Konak - İzmir

Yayın Yılı: 2022

Tel: 0232 243 13 87

E Posta: konaknecatibey@gmail.com

Bu kitaptaki yazılar ortaokul öğrencilerinin pedagojik gelişimine uygundur.

Tüm hakları Necatibey Ortaokulu Müdürlüğüne aittir.

Bu kitabın basılması konusunda destek olarak kitabımızın öğrencilerimizle buluşmasını sağlayan Sayın Kazım ELİTOK'a teşekkür ederiz.

İzmir İl Milli Eğitim Müdürlüğü
Necatibey Ortaokulu
Geleceğin Yazarları Projesi

Renkli Kalemler

Derleyenler: Bahri Elaldı, Nesrin Balcı, Çiğdem Turgut

**2020'de yitirdiğimiz okulumuzun Matematik
Öğretmeni Murat KARAMAN'ın anısına...**

İÇİNDEKİLER

Bu kitaptaki yazılar yazarın adı esas alınarak alfabetik sıralamaya göre yerleştirilmiştir.

İçindekiler	3
Önsöz	6
Sihirli Ev – Ada Duru ÖNOL.....	8
Annem – Alihan KARAKAYA	11
Herkesin Bir Rengi Vardır – Arda AKPULAT	13
Öğretmenin Varsa Korkma – Arda AKPULAT	18
Bay Horoz – Arda İŞÇİ.....	21
İnsanlar ve Hayvanlar Eşit Sever – Atahan KARAKAYA ...	24
Haksız Aslan – Begüm ÖZYAKA	27
Çocukluğumda Kitap – Begüm ÖZYAKA	30
En Büyük Hazine – Berranur TURHAN.....	31
Mevsimler – Cennetnur ATAK	33
Melisa'nın Rüyası – Ceylin MALDAR.....	35
Gizemli Yüzük – Çağın KAHRAMAN.....	38
Lanetli Yüzük – Çınar DOĞAN	42
Yeni Yıl Sürprizi – Demir TOPTANCI.....	45
Gizemli Okul – Deniz ÇAKIR	52
Geçmesin Zaman – Ece DERNEK.....	55
Sihre İnanır mısınız? – Ece Nil YÜCE.....	57

Eskimeyen Ayakkabı – Elara ÇEŞMELİ	63
Yağmur – Elara ÇEŞMELİ	66
Çılgın Gezgin – Emir DERİM	68
Çocukluk – Emin Çağan DERİM.....	70
Mustafa Kemal Atatürk – Emir DERİM	72
Hayvanların Macerası – Emre ABUD	73
Koyun ile Kurt – Emre ÇINAR.....	85
Hayallerim – Eylül ORHAN	89
Kayıp Fotoğraf – Eylül ORHAN	91
Korona – Fırat PEK	94
Yetim Çocukların Macerası – Gülgün Tuğdem GEÇGİL ..	96
Okuma Sevgisi – Gülgün Tuğdem GEÇGİL	101
Kitaplar – Hiranur TOKSES	102
Üç Kedi – Hiranur TOKSES	103
Kitap Okumak – İsmet Baran ÇİĞDEM	105
Mutluluk – İsra Sıla ARIN	106
Denizdeki Ufuk Çizgisi – Kuzey ŞAFAK.....	107
Osu ve Bosu – Maviye ALPUĞAN	112
Vatan – Mehmet Doğan BAĞ	114
Orman Yangınları – Miraç Batın AKGÜL	116
Büyük Destan – Neriman ÖZTEN	118
Doğanın Güzelliği – Neriman ÖZTEN.....	119

Öğret Öğretmenim – Neriman ÖZTEN	120
Duygu – Ömer Efe BADUR.....	121
Kraliçe Hayali – Sadem GÜLŞEN.....	123
Başarmak Olsun Amacımız – Sadem GÜLŞEN.....	125
Aile İçi Dostluk – Salih Ateş TOKHAY	126
Bencillik – Salih Ateş TOKHAY	129
Sevgi – Salih Ateş TOKHAY.....	131
Mantık, Kavrama ve Düşünce – Samed Can ÖZTEN.....	133
Gizemli Okul – Sümeyra BELİM.....	136
Çılgın Apartman Sakinleri – Sümeyra BELİM	141
İnsanlık ve Evren – Tuana KOÇ.....	147
Cadılar – Zehra KAYA.....	151
Gönüldür Türkçemiz – Zeynep GÜDER.....	154
Mustafa Kemal'im – Zeynep GÜDER.....	157
Yeni Yıla Girerken – Zeynep GÜDER.....	158
Kaynakça	160

ÖNSÖZ

Değerli okurlar,

Elinizdeki kitap İzmir İl Milli Eğitim Müdürlüğünün 2021 yılında başlattığı “Geleceğin Yazarları” projesi kapsamında hazırlandı.

Kurduğumuz yazarlık kulübüne yoğun başvuru oldu. Bu durum biz Türkçe öğretmenlerini çok sevindirdi. Çocuklarımızla gurur duyduk. Renkli Kalemler kitabı onların eseridir. Kitap için epey yazı geldi. İnanın alınacak yazıların seçiminde oldukça zorlandık. Çünkü her biri diğerinden güzeldi; fakat sayfa sınırlaması bizi seçim yapmak zorunda bıraktı.

Kitapta birbirinden renkli yazılar bulacaksınız. Denemeler, hikayeler, şiirler ve fabl türü yazılar...Hepsi de çocuklarımızın o muhteşem hayal dünyalarında oluşup kitaba damıtıldı. Şuna da şahit olduk. Çocuklar sizi o esrarlı

dünyalarına konuk etmişlerse artık onların yol arkadaşı-sınız. Onlarla yol alıyorsunuz. Yağmurgelinini (gökkuşağı) görüyorsunuz. Ay'a, yıldızlara seyahat ediyorsunuz. Karlı dağ-ları aşip uzak diyarlara başlıyor yolculuğunuz.

Yazılar, sıralanırken içindekiler kısmından da anlaşılacağı gibi alfabetik sıralamaya uyuldu.

Biz bu yazıların editörlüğünü yaparken zevk aldık. Umarız sizler de okurken aynı zevki alırsınız.

Kitabın hazırlanmasında en büyük emek siz çocuklarımızdır. Hepinize teşekkür ederim benim genç yazarlarım. Okul idaresinin desteği hep bizimleydi. Türkçe Öğretmenlerimiz Nesrin BALCI ve Çiğdem TURGUT'un gayretleri takdire şayandı. Kitabın dizgisini, grafik işlerini sabırla yürüten Bilgisayar Öğretmenimiz Selçuk MADRA olmasaydı kitabın çıkması epey gecikebilirdi. Belki de mümkün olmazdı.7/A sınıfından Begüm ÖZKAYA ile Pelin ULUĞ kapak tasarımını yaptılar. Daha ismine yer veremediğim ancak emeği geçen herkese şükranlarımı sunarım.

Bahri ELALDI

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Ada Duru ÖNOZ
Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir,
01.11.2010

Okuduğu İlkokul: Hakimiyeti-i Milliye
Şimdiki Sınıfı:5/B

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Resim Çizmek, Voleybol Oynamak

Özel Yetenekleri: Dil Yeteneği (İngilizce), Resim Yapmak

SİHİRLİ EV

Bir zamanlar kimsenin dilinden düşmeyen ve gerçek olup, olmadığını bilmediğim bir söylenti vardı. Söylenenler şöyleydi:

“Şu küçük kulübenin içinde yaşayan yaşlı bir kadın var. Adı Mina mıydı, Mira mıydı hatırlamıyorum. Bu teyzenin evinden çok garip sesler geliyor. Eee, ne gibi sesler geliyor diyecek olursanız açıklamalıyım. Sanki o teyzenin evi ev değil, hayvanat bahçesi... Her çeşit hayvanın sesi geliyor.” Komşular bunları

söyledikçe söylemişler. Bu teyzeden çok şikayetçilermiş.

Bir gün bu seslerin asla kesilmeyeceğini düşünen ve bu seslerden artık bıkan bir komşu bu teyzenin evinin önüne şikâyetinde bulunmak için gelmiş. Kapıyı çalmış. “Komşu komşu aç kapıyı! Başım şişti artık, evde aslan, kaplan besliyorsunuz sanki... Sabahtan akşama kadar evinizden hemen hemen her hayvanın sesi geliyor!” demiş. Teyze kapının çaldığını duyduğu an sürekli örgü ördüğü kahverengi sandalyesinden kalkıp kapıyı açmış.

Komşu Mina teyzenin kaç yıllık komşusu olmasına rağmen ilk defa yüzünü görmüş. Güler yüzlü, tatlı mı tatlı ve tombul teyzeyi yani Mina teyzeyi görmüş. Mina teyze komşusuna gülümseyerek “Buyur komşum. Bir isteğin mi var? Söyle hemen getireyim.” demiş. Komşu, bu tatlı teyzeye şikayetini söylemek için yutkunmuş ve tam bağırarak evinden çok ses geliyor, kafamı şişirip evindeki gürültüler yüzünden rahatsız olduğumu bildiğin halde hâlâ özür dilemeyip nasıl yüzüme gülebiliyorsun diyecekken yerde yatan kaplanı, onun arkasındaki fareleri ve masanın üstündeki kartalı görmüş. Komşu şaşkın bir yüz ifadesiyle etrafa bakalmış. Mina teyze onun yüzünün sarardığını görmüş ve “İyi misin komşum? Gel seni evimde misafir edeyim.” demiş ama komşu hâlâ o yerde yatan kaplanla bakıştığı için çok korkmuş. Gözleri kararmış ve dolayısıyla düşüp bayılmış. Teyze, komşusunun kollarından tutarak içeri almış. Bir anda teyze genç ve korkunç görünümlü, simsiyah ve kıvrık dağınık saçlara sahip bir kıza dönüşmüş. Masanın üstünde duran mavi küreyi eline almış ve bir şeyler

söylemeye başlamış. Komşunun hafızasından gördüklerini unutturmak için büyü yapmaya başlamış. Büyüyü yaptıktan sonra tatlı ve yaşlı teyze kılığına geri dönmüş. Örgülerini almış ve hiçbir şey olmamış gibi örgü örmeye devam etmiş. Lakin her şeyden haberi olan kadın bir şeyi fark edememiş. Pencerenin önünde kendisini ve evini gözetleyen dedektifi...

Eski zamanlarda evini gözetleyen bir sürü dedektifi fareye dönüştürmüştü. Camdan bakan o dedektif evde olup biten her şeyi görmüş. Fakat hâlâ bazı şeyleri anlayamamış. O fare, kaplan ve kartal... Ne alakaydı ki kedi ve köpek gibi evcil hayvanlara bakabilecekken evde kaplan beslemek? Dedektif fark edilmemek için bir şey, eve girebilmek için de bir bahane bulmalıydı. Az önce gelen komşunun şikayetini kullanabilirdi ama kendisine de büyü yapmasından korkuyordu. Şansını deneyecekti.

Dedektif kapıyı çalmış ve kendisine gülümseyen teyzenin evini gözetlemek için sesini yükseltmiş, başlamış konuşmaya... “Komşum evinizden gelen sesler ne böyle? Yeter artık. Rahat uyku uyuyamıyorum!” demiş. Teyze de “Evimde bir kartal besliyorum ondandır o sesler. Çok özür dilerim.” demiş.

Birkaç dakika sonra dedektif etrafına bakmış ve gözleri teyzeyi aramış. Meğerse tüm olan bitenler bir rüyaymış...

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Alihan Karakaya

Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir,24.04.2009

Okuduğu İlkokul: Necati Bey İlkokulu

Şimdiki Sınıfı: 7/B

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Doğa yürüyüşü, yüzmek, basketbol oynamak, şiir yazmak, Kitap Okumak, seyahat etmek.

Özel Yetenekleri: araştırmacı, el becerisi,

Varsa Başarıları: 7.sınıf okul 3.

ANNEM

Kelebek gibi narin
Arı gibi çalışkan
Ceylanlar gibi güzel
Güzel eşsiz annecim

Denizin dibindeki
Parıldayan bir inci
Ormanlardaki güzel
Masum narin bir ceylan

Benim gökyüzümdeki
Parıldayan yıldızım
Yer altında saklanan
Elmasım zümrütümsün

Güzelliğiyle
Merhametiyle
Cesaretiyle
Zerafetiyle

Tahtını kuran
İyilik veren
Güzellik kokan
Bizleri seven

Bülbül seslimsin
Badem gözlümsün
Al yanaklımsın
Canım meleğim

Alihan KARAKAYA | 7-B

*Bu şiirim beni doğuran güzeller
güzeli anneme Canım meleğim*

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Arda APULAT
Okuduğu Ortaokul: Necatibey Ortaokulu
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Futbol, yüzme, ormanda yürüyüş ve bisiklet sürmek
Özel Yetenekleri: Spor
Varsa Başarıları: Kısa mesafe ve bayrak yarışı birincilikleri, futbol takım şampiyonlukları
Doğum Yeri ve Tarihi: 08/10/2009
Şimdiki Sınıfı: 7/A

HERKESİN BİR RENGİ VARDIR

Dış görünüşte ilk tanıştığım renk kızda pembe, erkekte mavi idi. Nesiller boyu eski zamanlardan gelme alışılmış bir erkeğe mavi kıza pembe yakıştırmasıydı bu. Oysa ablam okyanus gibi uçsuz bucaksız, gökyüzü gibi özgür, umarsız. Ablam mavi idi. Mavi en çok ona yakıştırdı. Hayalleri okyanuslar gibi kâh dalgalı, kâh sakin. Diplere indikçe merak uyandıran rengarenk. Gökyüzünde uçarcasına yükselir, alçalır. Kimseyi takmaz geleceğine

bazen yağar, eser, gürler bazen de sıcacık olur pamuk gibi okşar yanağını. Ablam cıvı cıvı kokar her çiçeğin karışımı taze tomurcuklardan yapılmış hayata başlamaya, açmaya hazır gibi. Babam bahardır. Eve gelince çiçekler açar. Baharda neşe ile gezer gibi, kırlara gider gibi oluruz. Yemyeşildir babam. Güven duygusudur babam her yere gider, her rengi tanır, her kokuyu alırız güvenle. Yeşil babam ferahlık duygusu veren, nefesimizi açan yeşil nane kokusu olur bazen. Ama genelde akşamları koku veren melisa gibidir, akşam olunca doyasıya koklarız.

Annem, her renktir. Ablamın yanında özgürce konuşan mavi. Babamla eğlenirken aynı yeşilin her tonu. Benim yanımda portakal kokulu turuncu. Çünkü ben portakal kokulu turuncuyum. Turuncu bana gülmek gibi gelir. En neşeli renktir turuncu.

Ben mis gibi kokan, rengarenk bu evde her rengi sevdim, her kokuyu içime sindirdim.

Annemi unuttum sanmayın. Annemin rengini bilmeniz için önce bizlerin rengini görmelisiniz. Çünkü annem evde hepimizin rengindedir. Ablamın yanında özgürce konuşurlarken hayallerinin yolunda mavi yol arkadaşı, babamın yanında yeşilin her tonu baharımız. Benim yanımda turuncum olur gülüşü ile. Odamı da turuncuya boyadık neşeli gülüşlerimizle. Annem rengarenktir siyah haricinde. Siyahı tek kullanır tehlike hissettiğinde. Kartal rengi olur tehlikeye dikkatli bakışları ile.

Annemin kokusunun adı "anne kokusu" tarifi yok, adı yok ama DNA gibi. Her anneye özel, her annenin farklı. Sadece evladının tanıyabildiği kutsal anne kokusu. Aslında annem bir ressamdır hayallerimizin, anılarımızın resmini çizmemize yardım eden. Her rengi kullanmamızı sağlayan, hayatınız renkli olsun diyen.

Bence her rengin bir ruhu, bir karakteri vardır. İnsanlarda ki huy ve karakter onların yaşamda ki, dünyada ki rengidir. Dünya ya siyah beyaz baksaydık her şey monoton, sıkıcı olurdu. Dünyamız rengarenk. Belirlediğimiz resimde renkleri doğru yerlerde, doğru şekilde kullanırsak tablo güzel olur. Doğamızın karakteri de hava durumudur bence. Kapalı ise rengi gri ya da siyah olur, içimiz kararır. Baharda her duygu uyanır, filizlenir.

Güzellikler, kötülükler, acılar, mutluluklar renkler ile anlatılır. Tasvirler asla renksiz yapılmaz. Renklerin sesi de vardır.

Ben aşağı yukarı beş yüz metre boyunda, sağında birbirine yapıştırılmış, solunda da aynı şekilde ama karşılıklı evlerin mesafesi sekiz, on metre arası olan, geniş, gri bir sokakta oturuyorum. Neden gri? Çünkü sokağıma ilk baktığımda zemin gri olan üzerinde kendini gösteren renkli evlerin olduğu bir resim tablosu gelir gözümün önüne. Hani derler ya " bu kıyafette bu ayakkabının ya da çantanın rengini patlatmışsın bravo" diye işte benim gri zeminli sokağımda da evlerin renkleri patlarcasına görünür tablomda. Çok fazla insan görünmez, oldukça sakindir yani gridir. Gri

bende sakinliktir. Her bir ev renklidir çünkü evlerin hepsinin içinde rengarenk karakterler vardır. İşte o evlerde o renklerin her birinin ya cıvıl cıvıl ya sakin ya üzgün sesleri vardır. Sokağımızın sonuna doğru tam ortasında koyu kahve renkli, kabukları çatlak çatlak, çıtır çıtır ayrılmış, sanki bu kabuklar yılların izi kırışıklıkları gibi duran, koca gövdeli, sokağın simgesi olmuş bir çınar ağacımız var. Biri-sine sokağımızın konumunu tarif ederken hep bu simgemiz çınar ağacımızı işaret olarak belirleriz. Bu ağaç sokağın simgesi kedilerimizin de yazın eğlendiği, dalları arasında dinlendiği evi gibidir. Yazın başınızı kaldırıp baktığınızda en az beş kedi on kedi görebilirsiniz. Annemin küçüklüğünden ve ondan öncesinden beri şimdi de benim zamanımda halen var olan dede, baba gibi, ev gibi sanki hep sevgi ile kollarını açmış sokağımıza. Kahverenginde yılları var belli ama yeşil yaprakları sevgi dolu. Sevginin rengi ağaçta oldukça yeşil oluveriyor. Her esintide şarkı söyler gibi sevgi yeşili yaprakları. Tam altında yine yıllardır var olan sokağımızın çocuklarının "perili ev " adını taktığı, ilk baktığında tek katlı gibi görünen ama iki katlı, içinde kimsenin yaşamadığı, sessiz sedasız, duvarlarında ki renkleri çatlamış, en az ağacımız kadar yaşlı olan, sesi soluğu kesilmiş, solgun sarımtırak bir ev var. Bu evde sessizliğin eskiliğın rengi sarımtırak olmuş. Bu iki yaşlıdan sonra neşemin rengi başlıyor gibidir. Her duygu, her karakter gibi değişik değişik renkler vardır. Gece olunca yıldızlar yanar sanki. Sanki her bir evde parlak taşlar işlenmiş dibi olur. Her yanan ışık, karanlıkta parlayan taşlar, gökyüzünde ki yıldızlar gibidir. Sokağımızda gecenin

rengi siyah, parlak ışıkların rengi yaldızlı beyaz oluverir. Yani siyah gecedir, beyaz parıltıdır.

Bu sadece benim sokağımda kısa bir resim tablosu. Dünya rengarenk duygularla koskoca bir tablo. Resim bulunduğu yere duyguya göre renk alır. Bir renk değişik duyguları yansıta bilir. Kırmızı, kimi yüzde kızgınlık, kimi yüzde utanmak ve kimi yüzde sağlıktır. Turuncu yerde meyve, gökte güneş bir yüzde gülüş oluverir. Beyaz gece ay yıldız, gündüz ışık, kadında ki bir gelinlikte masumiyet olarak karşımıza çıkar. Yani Dünya rengarenktir. Renkler bukalemun gibidir.

Arda AKPULAT | 7-A

ÖĞRETMENİN VARSA KORKMA

Okula başlama yaşıma geldiğinde ilk kez bulunduğum yerin dışına çıkarılmıştım. Emanet edildiğim kişinin kişi biri "öğretmen" idi. O benim buradaki ilk arkadaşım idi.

Kendimi öğretmenimin yanında güvende hissedirdim. Korkunca yanında rahat, korunakta hissettiğim kişiye koşup sarılmanın, sığınmanın adı güvenmiş meğer. Ailemden sonra dışarıda ilk güvendiğim, sarıldığım kişinin adı "öğretmen" idi. Annem babam gibi okşadı. Gözlerimin içine baktı. Bana a b c öğretmeden önce beni sevdiğini öğretti, Beni sevenin adı "öğretmen" idi. Ailemden sonra benim için çabalayanın, yorulmaksızın anlatanın, benden vazgeçmeyenin adı "öğretmen" idi. Öğrendikçe anladım ki, birçok evlat edinenin, güvenin, emeğin, vazgeçmeyenin, azmin, sevginin ve daha birçok güzel, doğru olanın adı tek bir kelimeye toplanmış. Bu kelime, öğrendim ki "öğretmen" imiş.

Rotamı, hayallerimde dahi çizirken ondan yararlandım. Yoluma ışığın anlamını "öğrettikçe zihnimin

aydınlanması" olduğunu anladım. Öğretmene "Işık" adını koydum. Ne çok sıfatı var öğretmenin. Her meslek önce öğrenmekten, öğretmekten geçiyor. Ne çok mesleği var öğretmenin.

Ailenden sonra başkalarını da doğru sevmeyi öğretilenden öğrendim. Bana sorsanız hangi dersi değil, önce hangi duyguları onlardan öğrendiğimi daha uzun anlatırım. Çünkü her bir öğretmende size hissettirdiği birçok duygu var. Türkçe, İngilizce, Matematik dendiğinde, her ders adını duyduğunuzda ders ile ilgili bilgiden önce öğretmeniniz gelir akla. Çünkü bence öğretmen dersten önce duygu demektir. Çünkü öğretmen hep çocuklarına vermeye adanmış kendini. Bu fedakarlıkta, duygu ister. Bizlerden çok büyüklerimiz anılarına döndüğünde öğretmenlerini hiç unutmamış olduklarını görürüz. Duyguları ile anılara yerleşmişlerdir.

Yoluma ışık tuttıklarını biliyorum. Sırtımda onların elini hissediyorum. Çünkü hiçbir öğretmenimden "Sen başaramazsın." cümlesini duymadım.

Onlar hayat rolümüzün başladığı yerde, sahne arkası ekibi gibiler. Sahneme ışık tutanım, karakterimi oluşturanım, kim düşman, kim dost tanıtanım, iyi rol almamı, başkahraman olmamı sağlayanım. Bir öğretmen hayatına girmişse eğer, bir daha çıkaramazsın çünkü ondan aldıkların hep hayatında kalır.

Onlarla her gün birlikte olduğun zamana onlara veda etmek de çok zordur. Seni bir adım sonrana uğurlarlarken yüreğiniz acır. Biraz da yeni gelecek evlatlarından kıskanırsınız. Sizi unutmasından korkarsınız ama her

ziyaretinizde sizi hatırladığını gördükçe, onun yüreğinde tekmişsinizcesine kendinizi önemli hissedersiniz. Hele bir yerlerde bir şeyler başarmışsan "Bakın sizin eserinizim, sizin attığınız temelin üzerine devam ettim." dercesine onun gururlanmasını istersiniz.

Dünyayı öğretmenin ile gezersin. Yer kabuğunun en dibine, çekirdeğe, ateş küreye de uzaya gezegenlere de öğretmeninle gidersin. Tarihte savaşlar yapar kızarken, zaferler kazanır gururlanırken yanındadır öğretmenin ve sana nedenini açıklar kızgınlığının ya da gururunun. Edebiyat yapmayı birinin hayatında ebedi ya da edebi olmayı, duyguları dillendirmeyi öğretir.

Duyguyu ifade etmeyi öğrenirsin edebiyat öğretmeninden. Problemlerini çözmeyi, alışverişinde kazık yememen için, zamanını ne kadar yaşadığını bilmen ve daha birçok şey için sayılarla dans ettirir matematik öğretmenin. Bazen duygularını yazar ama bir de üstüne müzik eklemek istersin. Edebiyatta öğrendiğini müzik ile birleştirirsin. Öğretmenin keşfeder seni. O yola ışığını tutar belki müzik öğretmenin. Duygularını renklendirerek dile getirmekte ayrı bir yoldur. O yol da öğretmenininden geçer. Resim öğretmeni olur öğretmenin adı.

Onlara olan minnet duygunu ve ileride emanet edeceğin çocuğunu düşününce duygulanırsın.

Yeter ki iste. Her güzel yola bir ışık tutan öğretmenin var bu hayatta.

Arda AKPULAT | 7-A

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Arda İŞÇİ Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir,22.09.2011
Okuduğu İlkokul: Halitbey İlkokulu Şimdiki Sınıfı:5/B
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Futbol, kitap okumak, hikaye yazmak
Özel Yetenekleri: Futbolda çok yetenekli. Altay Spor Kulübü'nde
Varsa Başarıları: Altınordu Kulübünde Futbol 2'lik ödülü

BAY HOROZ

Bir zamanlar bir horoz varmış bu horozun ismi ise bilinmiyormuş. O civarlarda ona kısaca “Bay horoz” derlermiş.

Bu bay horoz günlerden bir gün kasabada kaybolmuş. Herkes endişelenip bay horoz için kayıp ilanları yaymaya başlamış.

Bay horoz uğraşmış durmuş ama yolunu bulamamış. Sonra bir de ne görsün? Bir kurt hemen kaçıp saklanmış. On, on beş dakika bekleyip çıkmış kurt hala oradan oraya tekrar geri girip 25-30 dk. daha bekleyip çıkmış sonunda yok, yolunu bulmak için aramaya devam etti.

Yolunu buldu diyecektim ama sadece benzetmiştim unutmadan bay horozun horozlara konuşması vardı. Bay horoz köyün başkanıydı. Ve bu konuşması tamamen aklımdan gitmişti. Neyse devam edelim. Sonunda yolunu buldu ve eve geri döndü hemen prova-lara başlamıştı bile. İki gün geçtiği konuşması için oraya gitti ve konuşması başladı. Başarı ile yaptı herkes onu konuşuyordu. Onu herkes onu tebrik ediyor değil mi tebriklerin ardına gelmiyordu. 1 hafta sonra tekrar konuşması vardı bu konuşmada ise kendi ismini açıklayacaktı. Konuşmaya başladı ismi ne ismi ise Borozka'ydı evine döndü çok mutluydu derin uykuya daldı.

Sabah uyandığında saat geç olmuştu 12.30'du onun için çok geçti o normalde saat 10.00 saatlerinde uyanıyordu. Yine çok işi vardı. Tabi köyün başkanı olduğu için köy ile ilgili çalışmalar yapacaktı başkan yardımcısı Mercan da ona yardım etmek için köyün ortasına gitti ve orada buluştular. Tam köyün ortasına yani buluştukları yerin oraya bir çeşme yapacaklardı. Uzun uzun düşünüp kafalarında tasarladılar. Sonra yapmaya başladılar yaklaşık 4 saat sonra bitirdiler. Cidden güzel olmuştu bembeyaz içilebilir suyu olan bir çeşme yaptılar. Sonra açılış için herkese haber verdiler.

Ertesi gün açılış yaptılar. Köydeki herkes geldi. eşmeyi herkes beğenmiş ve köy için güzel ve yararlı bir eşme idi. Bay horoz kendine daha büyük ve daha güzel bir ev yapacaktı. Bu eve başlamadan önce odun tahta gibi malzemeler aramak için ormana girdi. Çalı, ırpı, odun, tahta toplayacaktı. Uzun uğraşlar sonucunda bayağı malzeme topladı fakat bu kadar malzeme ev yapacak kadar yeterli değildi. Biraz daha toplayıp diğer evin yakınlarına yeni evini yapacaktı ve başladı. 1 saat geçti bile çok iyi gidiyordu ama ev yıkıldı. Baştan başladı. Birinci katı bitirdi ikinci katı çıktı yine yıkıldı bu sefer bitirdi. Diğer ev ise yemek deposu olacaktı.

Arda İşçi | 5-B

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Atahan Karakaya

Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir, 24.04.2009

Okuduğu İlkokul: Necati Bey İlkokulu

Şimdiki Sınıfı: 7/B

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Tarihi Filmler, Doğa Yürüyüşü, yüzmek, basketbol oynamak, seyahat etmek.

Özel Yetenekleri: ezber yeteneği, el becerisi, araştırma

Varsa Başarıları: 7. sınıf okul 1.

İNSANLAR VE HAYVANLAR EŞİT SEVER

Hayvanları sevmek basit şeydir aslında. Atalarımızın da söylediği gibi: “Hayvan seven insan da sever.” Herkes birine onu sevdiğini söyler; lakin sorsanız hayvanları sevmezler. İşte onlara sorulması gereken asıl soru: ‘Hayvanları sevmeyen, insanları nasıl sever?’ Şimdi soruyorsunuz: ‘İnsan sevgisi ile hayvan sevgisi bağlantısı ne?’ Cevaplayacak olursak, hayvanlar masumdur. Kendilerini savunmazlar. Ama insanlar istediklerinde kendilerini savunmakla kalmazlar, üstüne üstlük birbirlerine zarar da verirler. Yani hayvanları sevmek bir nevi basittir. İnsanları sevmek ise çok zordur.

Hayvanları sevmeyenler hep şöyle der: “Bu köpek çocuğa saldırmış, kediler nankördür, hayvanlar pistir, hastalıklıdır vb.” Aslında ne kediler nankör ne de köpekler

saldırğandır. Kediye ilgi göstermeyip sadece mama su verirsek, o bizim onu sevmediğimizi düşünür ve bizden kaçır. Sonra günahsız kedinin nankör olduğunu söyler dururuz.

Hayvanlar pis değildir. Sadece bizim sokakları kirletmemiz ve onlara yemek vermememiz onları çöpte yemek aramaya zorlar. Çöplerimizi de temiz tutmadığımız için pislenirler ve hastalanırlar.

Köpekler saldırğan değildirler. Onları nasıl yetiştirirseniz öyle davranırlar. Yani çocuk gibi. Çocuğa terbiye vermez, ona saygı öğretmezseniz saygısız ve terbiyesiz olur. Köpeklere de çığ et verir, sadece vahşilik öğretirseniz köpek saldırğan olur. Şimdi hayvan sevmeyenler de şöyle der: “O zaman onların içinde zaten saldırğanlık hissi var. “Asıl her canlının içinde hem saldırğanlık hem de sevecenlik hissi vardır. İnsanları da vahşi yetiştirilip onlara çığ et verirse insanlar da saldırğanlaşır, vahşi olur. Kısacası ‘Ne ekersen onu biçersin.’ sözü hayvanlar için de geçerlidir.

Ebeveynler çocuklarını: “Köpek geliyor, çabuk yat. Seni ısırarak.” diye korkuturlar. Ondandır dolayı da çocuklar büyüdüğünde hep hayvanlardan çekinirler, korkarlar ve sevgisini onlardan esirgerler.

Ne yazık ki dediğimiz gibi sokaklarımız pek hijyenik değildir. Bu yüzden hayvanlar arasında hastalıklar yayılıyor: kuduz, corona (fip: hayvanlarda görünen corona) vb. Hastalıklardan korktuğumuz için hayvanlardan uzak duruyoruz. Lakin böyle yapmak çok yanlış bir davranış. Oysa hasta bir hayvan görürsek ona sevgi ile yaklaşır onu veterinerine

götürmemiz gerekmektedir. Bilmeliyiz ki hayvanlardaki her hastalık insanlara bulaşmıyor.

Herkes için örnek olması için anlatmak istiyorum. Benim Ali dedem dokuz sene önce vefat etti. Dört sene öncesine kadar ölüm yıl dönümlerinde lokma döktürürdük. Son dört senedir hayvanları çok sevdiği için, hayvanlar için hayır yapıyoruz. İki

çuval kuru mamayı pazar arabasının içine koyup sokak sokak dolaşarak sokakta yaşayan canlılara küçük kaplar halinde dağıtıyoruz. Geçtiğimiz ay yine yaptık. Hatta okulumuzun köşesinde bulunan küçük karton barınakların yanında bir kediyeye mama vermeyi atlamışız. Onu fark edinceye kadar arkamızdan bize miyavladı. Bizimle iletişime geçti ve biz geri döndük.

Son olarak söylemek gerekirse hayvanlarla insanlar birbirlerine çok benzerler. Hayvanlara sevgi verirsek hayvanlar da bize sevgi ile geri dönerler. Sevgiyle kalın.

Atahan KARAKAYA | 7-B

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Begüm Özyaka
Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir 25.05.09
Okuduğu İlkokul: Necatibey İlkokulu
Şimdiki Sınıfı: 7-A
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Voleybol oynamak, çizim yapmak

HAKSIZ ASLAN

Baharın gelişi güneşin mutluluğundan, hayvanların masum gülüşünden, kuşların kanat çırpışından anlaşılıyordu. Ormandaki hayvanlar hep birlikte coşkuyla, zıplaya zıplaya şarkılar söylüyorlardı.

Her zaman olduğu gibi hayvanlar yine baharın gelişini kutlarken kendisinin orman kralı olduğunu düşünen aslan geldi. Kocaman gözleri ve keskin bakışlarıyla herkesi süzdükten sonra kükremeleriyle yeri göğü oynattı. Hayvanlardan birisi dışında hepsi aslandan korkuyordu. İşte o ormanın cesuru, akli selimi minik fareydi. Yıllar geçse bile cesurluğundan bir gram kaybetmiyordu. Yine hakkını arama çabasıyla aslana şunları söyledi:

– Etrafına baksana! Her yer çiçek ve ağaç dolu. Bırakmalısın artık bu ciddiyetliği. Sen de eğlen, oyna bizimle.

Aslan bir süre düşündü ama yine olumsuz düşüncelerinin kalıbından kurtulamadı. Söylene-meye başladı:

– Sinek kadar canınız var. Hiçbirinizle de uğraşacak halim yok. Siz ancak bana hizmet edebilirsiniz.

Daha sonra ormanın derinliklerine doğru uzaklaştı. Fare yine çok sinirli ve dalgındı. Çünkü aslanın karşısında herkes ona destek çıkmayıp süt dökmüş kedi gibi duruyordu ama aslan gittikten sonra da arkasından söyleniyorlardı. Bu yüzden fare onlara güvenemiyordu. Birkaç saat geçtikten sonra aslanın kükremeleri minicik bir ormanda kocaman bir yankı yarattı. Tüm hayvanlar sese doğru koşmaya başladı. Fare dışındaki herkes bağırdı.

– Ne oldu acaba kralcığımıza?

Aslanın yanına geldiklerinde boğazında kemik kaldığını minik fare gördü. Uzun uğraşlar verdikten sonra aslanı kurtarmayı başardı ve herkes tarafından alkış topladı. Hayvanların hepsi farenin aslana karşı geldiğini biliyordu ama fare aslanı kurtarınca onun arkadaş canlısı, yardımsever birisi olduğunu anladılar.

Akşam olunca fare herkesin arkadaş olduğunu, kimsenin birbirinden üstün olmadığını anlattı onlara. Aslan yaptığı tüm hatalar için hepsinden tek tek özür diledi ve bir daha yapmayacağına söz verdi. Yine fare söze girdi:

– Artık aslan kardeşimiz de aramızda olduğuna göre haydi hep beraber bir parti yapalım.

Begüm ÖZYAKA | 7-A

ÇOCUKLUĞUMDA KİTAP

Kitapla büyüdüm
Pencere, soba kenarında
Düşünürüm, “Neler okurdum acaba?”
Nedense cevabı yok hatırımda.

Okuyunca mutlu olur muydum?
Gezer miydim kahramanlarla
Diyardan diyara?
Nedense cevabı yok hatırımda.

Okudukça yazar mıydım
Hikâye, şiir, fabl ya da?
Yoksa masallarda oynar mıydım?
Nedense cevabı yok hatırımda.

Begüm ÖZYAKA | 7-A

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Berranur Turhan Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir 2008
Okuduğu İlkokul: Necatibey Ortaokulu Şimdiki Sınıfı: 8/A
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Arkadaşlarıyla vakit geçirmek
Özel Yetenekleri: Halk oyunları oynamak
Varsa Başarıları: 6. Sınıfta matematik olimpiyatında 1. oldum

EN BÜYÜK HAZINE

Sevgi hayatta bizlere verilen en güzel şeydir. Her şeyin başında sevgi gelir. Herkes sevmeyi bilmelidir. Eğer sevgi olmasaydı insanlar mutlu olamazdı, insanların bu dünyada saygı, merhamet, hoşgörü ve iyilikleri olmazdı. Biz insanlar sevginin çok değerli bir şey olduğunu bilmeli ve sevgimizi her zaman göstermeliyiz. Unutmayalım ki sevgi gösterdiğimiz yerde sevinç büyür. İnsanlar sevgi sayesinde mutlu bir şekilde yaşayabilirler.

Her şeyin kaynağı sevgidir. Sevgi paylaştıkça çoğalır. Sevginin olduğu yerde hiçbir zaman kin, kargaşa, kavga bulunmaz. Bu dünyada sevgi kadar güzel bir şey yoktur.

Sokaktaki canlılara bile baktığımızda bir kedinin başını okşadığımızda hemen bize yaslanır ve sevildiği izlenimini bize yansıtır. Dünyadaki tüm canlılarda böyledir işte. Mesela yol kenarında çıkmış bir dikene, oturduğumuz banktaki söğüt ağacının yapraklarına, yolda giderken düşen küçük bir çocuğa, yaşlılara, bebeklere herkese sevgi ile yaklaşmalıyız.

Hayatta bedeli olmayan en büyük hazine sevgidir. Sevgimiz ne kadar fazlaysa mutluluğumuz o kadar artar. Sevelim, sevilelim sevgimizi paylaşalım büyütelim.

Berranur TURHAN | 8-A

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Cennetnur ATAK
Doğum Yeri ve Tarihi: 03.08.2010

Okuduğu İlkokul: Necatibey İlkokulu

Şimdiki Sınıfı:6/A

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Kitap Okumak, Müzik Dinlemek

Özel Yetenekleri: Şarkı Söylemek

MEVSİMLER

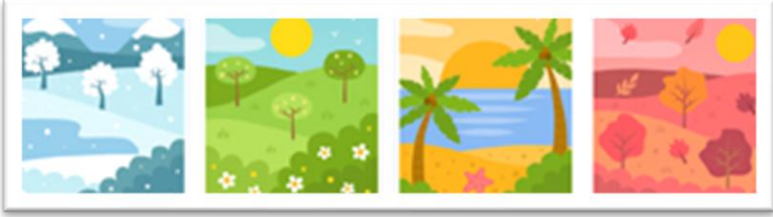
Mevsimler renk verir ÷lkeme.
Kış, yaz, ilkbahar, sonbahar.
Hepsinin ayrı bir özelliği var,
Sonbaharda yapraklar dök÷lür.

Taze hayattır bahar.
Ne çok ışık, renk saçar.
Gezdirin, eğlendirin,
Gürbüz olsun yavrular.

Rüzgâr ese ese,
Hayat verir herkese.
Civciv bile kapanmaz,
İlkbaharda kümese.

Kışta ayrı güzellik var.
Beyaz yorgana dönüşür kar.
Yaz gelir, her yer ısınır,
Mevsimler renk verir lkeme.

Cennetnur ATAK | 6-A

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Ceylin MALDAR
Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir
23.07.2011

Okuduğu İlkokul: Necatibey İlkokulu
Şimdiki Sınıfı:5/B

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Paten kaymak, yüzme, yazı yazmak

Özel Yetenekleri: Tiyatro, ses değiştirmek

Varsa Başarıları: Tiyatro başarı belgesi

MELİSA’NIN RÜYASI

Melisa sekiz yaşında akıllı ve araştırma ruhu olan bir kızdı Onun da o yaşlardaki çocukların tümü gibi hayal gücü çok genişti.

Bir gün öğretmeni “uzayda işler nasıl ilerler?” adlı bir araştırma konusu vermişti. Melisa ödevini araştırırken bir merak sardı uzaya. Babası Mehmet bey de NASA şirketinde bilimciydi. Melisa, babasına uzayla ilgili sürekli

sorular sormaya başladı. Melisa araştırdığı ödevin o kadar etkisinde kalmış ki o gece rüyasında bir astronot olduğunu görmüştü. Rüveyi gerçek sanıp uykusundan heyecanla kalkmış, gece yarısı rüya olduğuna üzölmüş fakat o gece kararını vermişti. Astronot olacaktı.

Gece uzun uzun yıldızları seyreden Melisa uyuya kalmıştı. Sabah erkenden kalıp kahvaltıya koşarak inip rüyasını anne ve babasına büyük bir sevinçle anlatmıştı. Anne ve babası “neden olmasın Melisa’cığım? Sen çok zeki bir çocuksun. İstersen hayallerine ulaşabilirsin” demişti.

O gün okula giden Melisa araştırma ödevini öğretmenine vermiş, öğretmeni de ödevi çok beğenmişti. Melisa öğretmenine ve arkadaşlarına da anlatmıştı rüyasını ve astronot olmak istediğini.

Öğretmeni: “Melisa’cığım sende o ışık ve azim var, sen yaparsın güzel yavrucuğum.” demişti. Tabi Melisa’nın bu fikrini saçma bulanlar da olmuştu. Herkes avukat, öğretmen, hemşire vs. Olmak isterken sen astronot olmak istiyorsun, gibi sözler. Söylenenlere hiç kulak asmamıştı. O şuna inanıyordu: “İnsanlar konuşur, önemli olan insanın inandığı hedeflerin peşinden gitmesidir.”

Melisa’yı zorlu bir süreç beklese de Melisa hiç yılmadan hedefine ulaşmayı başarmıştı. Evet Melisa şimdi yirmi yaşında ve yüksek lisans yapıyor. Hayallerini gerçekleştirmeye çok az kalmış. Melisa hem ruhen hem fiziken hazırdır Astronot olmaya. Annesi Aylin Hanım ve babası Mehmet Bey kızlarının bu durumundan dolayı çok mutlu ve gururludurlar.

Bir gün Melisa’ya bir zarf geldi. Babası Mehmet Bey’in çalıştığı NASA şirketinden bir zarf. Göstermiş olduğunuz üstün başarıdan dolayı sizi tebrik ederiz Melisa Hanım. Arzu ederseniz şirketimizde sizin gibi bir bilimciyle çalışmak bizi onurlandıracaktır. Okurken gözleri dolan Melisa o kadar mutluydu ki hayallerine bir adım daha yaklaşmıştı. O artık bir Astronot adayıydı...

Sizler de sevgili okurlar kim ne derse desin, hayallerinizin peşinden gitmeyi en iyi olmak için elinizden geleni yapmaya devam edin.

Ceylin MALDAR | 5-B

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Çağın Kahraman
Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir 05 12
2010

Okuduğu İlkokul: Murat Reis
Şimdiki Sınıfı: 5/B

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Futbol
oynamak

Özel Yetenekleri: iyi futbol
oynamak

Varsa Başarıları: santranc
madalyası

GİZEMLİ YÜZÜK

O gün normal olarak başladı. Uyandım ve köpeğim Charlie'nin ağzında telefonumu gördüm. Peşinden gittim fakat annem: "Jack çöpü çıkar." dedi. Sinirlenip annemin elinden çöpü aldım. Dışarıya çıktığımda Charlie'nin ağzında telefonumu göremedim. Elimdeki çöpleri yere düşürmüştüm. Bir sürü kazılmış yer gördüm. Belli ki Caharlie telefonla uğraşmış onunla ilgilenmediğime alınmış. Getirip telefonu kazdığı yerlerden birine gizlemiş. Ben de kazılan yerlerde telefonu aramaya koyuldum. Telefonumu buldum ama ondan önce üzerinde Arap yazıları olan garip bir yüzük buldum. Gidip yüzüğü yıkadım. Şehir kütüphanesine doğru

yol aldım. Orada birkaç dil yanında Arapçayı da çok iyi bilen yaşlı, kültürlü kütüphaneci bir amca vardı. Yazıyı Latin yazısına çevirttim. Yüzüğün üzerinde: "Bu yüzüğü bulan kişi belayı da bulur." yazıyordu. Yaşlı kütüphaneci yüzüğün lanetli olabileceğini söyledikten sonra dikkatli olmamı tembihledi. En doğrusu da yüzüğü yetkililere vermem gerektiğini belirtti.

O gün çok yorucu geçtiği için eve gidip uyudum. Uyandığında Charlie'yi ve ailemi göremedim. Herhâlde evde değillerdir, diye düşündüm. Kalkıp kahvaltı yapmaya başladım. Kahvaltımı yaparken bir anda gözüm cama takıldı. Bir anlık dışarıya baktım. Dışarıda kıyamet kopuyordu. Arkamda bir şeyin olduğunu hissettim. Arkamı döndüm ve arkamda korkunç bir yaratık gördüm. Dehşete kapılmıştım. Ona kim olduğunu sordum ve bana bakıp: "Yan komşun." dedi. Ne olduğunu idrak edememiştim. Bana farkında olup olmadığını sordu. Neyin, diye sordum. Yüzüğün arkasında gizli bir bölme olduğunu söyledi. Yüzüğe baktım ve olduğunu gördüm. Canavara adını sordum adı "Edgi" imiş.

Edgi yüzüğün koruyucusuymuş. Kral yüzüğü kaybedince lanetlenmiş. Edgi yüzüğü bulan kişinin yüzüğü tekrar krala ulaştırması gerektiğini, bu şekilde lanetin ortadan kalkacağını söyledi. Duyduklarıma inanamamıştım: “Peki herkes nerde? Ailem, komşularım...” dedim. “Biz farklı boyuttayız. Burada onlar yok senin görevin yüzüğü sahibine yani krala ulaştırmak ve laneti ortadan kaldırmak.” dedi. “Eğer yapamazsan sen de lanetlenir, kendi boyutuna; yani ailene geri dönemezsin.” dedi.

Edgi: “Kralın veziri Charles de benim gibi bi insanmış. Lanetten dolayı canavara dönüşüp bu boyutta kalmış.” Eğer bu görevi başaramazsam benim de sonum Charles gibi olacaktı...

Durum oldukça karışık ve korkutucuydu; fakat görevi ve sonuçlarını anlamıştım. Kralı bulup yüzüğü parmağına taktığımda lanet ortadan kalkacak, her şey normale dönecekti. Edgi ile beraber yola koyulduk. Çok uzun kolları olan krakenler bize engel olmak ve laneti korumak için bizimle uğraştılar.

Kralın olduğu mağarayı bulduk; fakat girmek için engellerle dolu köprüyü geçmek kolay görünmüyordu. Çok korkmuştum. Başka çarem yoktu. Her şeyi göze alıp o köprüyü geçmek zorundaydım: “Edgi korkma her şey senin elinde.” deyip beni cesaretlendirdi. Bacaklarım titriyordu ama yapmak zorundaydım. Köprüden aşağı bakmadım bile. Kararlı ve cesur adımlar ile yolumuza devam ettik. Köprüyü ve engelleri aştığımızı inanamıyordum. Başardık

mağaraya ulaştık. Kralın iskeletini bulup yüzüğü parmağına taktık. Lanet ortan kalktı, kral canlandı. İnanamıyordum kral bana teşekkür edip bir kese altın verdi.

Eve döndüğümde altınları anneme gösterdim. Annem bu altınların tuhaf göründüğünü söyledi. Meğerse bunlar da yüzük gibi lanetliymiş. Hadi bakalım yeni maceraya...

Çağın KAHRAMAN | 5-B

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Çınar DOĞAN
Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir 06.10.2011
Okuduğu İlkokul: Namık Kemal ilkokulu Şimdiki Sınıfı5/B
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Bisiklete binmek, yüzmek, futbol
Özel Yetenekleri: Bisiklete binmek

LANETLİ YÜZÜK

Bir zamanlar bir büyülü şato varmış. Büyülü olma sebebi prensin sihirli yüzüğündeki lanet imiş. Bir gün prens uyurken yüzüğünden gülme sesleri gelmiş. Prens ilk bir karganın öttüğünü sanmış. Tekrar gülme sesleri gelince prens uykudan kalkmış ve yüzüğün yanına gitmiş. Gittiğinde ne olduğunu anlamadan kül olmuş prens. Aradan yıllar yıllar geçmiş. Bir çocuk dünyaya gelmiş ismi Karaca imiş.

Çocuk bir masaldan duyduğu yüzüğün gerçek olup olmadığını merak ediyormuş. Annesine veda etmiş. Annesi ne olduğunu anlamamış. Karaca hemen odasına gitmiş ve çantasını hazırlamış. Annesi uyuduktan sonra sessizce dışarıya çıkmış. Masalda anlatılan yere doğru yol almış Karaca. Aradan mevsimler geçmiş; ama hala yoluna devam ediyormuş. Karaca boş durmayıp yeni arkadaşlar edinmiş: Sincap Jack ve Aslan Thor. Aslan Thor kükremiş birden.

“Geldik Karaca.” demiş. Karaca çok şaşır-
mış. Masalda anlatılan
yer gerçekmiş. Karaca:
“Sona kalan çürük yu-
murta.” demiş ve başla-
mış koşturmaya. Büyülü
şatonun kapısına gelmiş-
ler ama kapıyı açacakları
bir yer yokmuş. Posta de-
liğini görmüş Karaca. Sin-
cap Jack hemen atılmış:
“Ben sizden daha küçü-
ğüm. Posta deliğinden gi-
rebilirim.” Demiş. Karaca
tam bir şey söyleyecekmiş ki

İçeriye girmişler. Her yer zifiri
karanlıkmiş. Aslan Thor bir şeye çarpmış ve bir ok Aslan
Thor’un gözünün önünden geçmiş. Thor bağırmış: “Burası
tuzaklı. Koşun!” Koşup kurtulmuşlar. Bu defa önlerine bir
ejderha çıkmış. Sihirli şatonun koruyucusu imiş o. “Burada
ne işiniz var?” demiş. Karaca lanetli yüzüğü aradıklarını
söylemiş. Ejderha, onu satranç oyununda yenebilirlerse
yüzüğü verebileceğini söylemiş; ama yüzük temiz kalpli bi-
risinin parmağına takılırsa lanetin bozulacağını da eklemiş.
Yüzüğü takan kişi temiz kalpli değilse ‘kül olur’ demiş. Ka-
raca kabul etmiş ve ejderhayı yenmişler. Bütün taşlar ha-
vada uçuşmaya başlamış. Şah taşı anahtar olmuş birden ve
ortaya gölge vezirin getirdiği sandık belirmiş.

Şah sandığı açmış. Karaca: “Eeee! Yüzük nerede?” demiş. Ejderha bir anda cam küreye dönüşüp sandığın içine girmiş. Karaca çok şaşırılmış. Yüzük cam kürenin içinde imiş. Yüzüğü parmağına takmış ve yüzükten: “Hayırrrr!” diye bir ses gelmiş.

Karaca temiz kalpli olduğu için lanet ortadan kalkmış ve gölge vezir Karacayı tebrik etmiş. Karaca tam teşekkür edecekken burnuna nefis kokular gelmiş. Hemen uyanıvermiş ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığını anlamış.

Çınar DOĞAN | 5-B

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Demir Toptancı
Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir /
10.05.2010

Okuduğu İlkokul: Necatibey İlkokulu
Şimdiki Sınıfı: 6/A

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Basketbol oynamak, yüzmek, bisiklet sürmek, resim yapmak, kitap okumak

Özel yetenekleri: Resim, el sanatları (seramik, tasarım vb)

Varsa Başarıları: Okuma minderi tasarım yarışması 1.lik

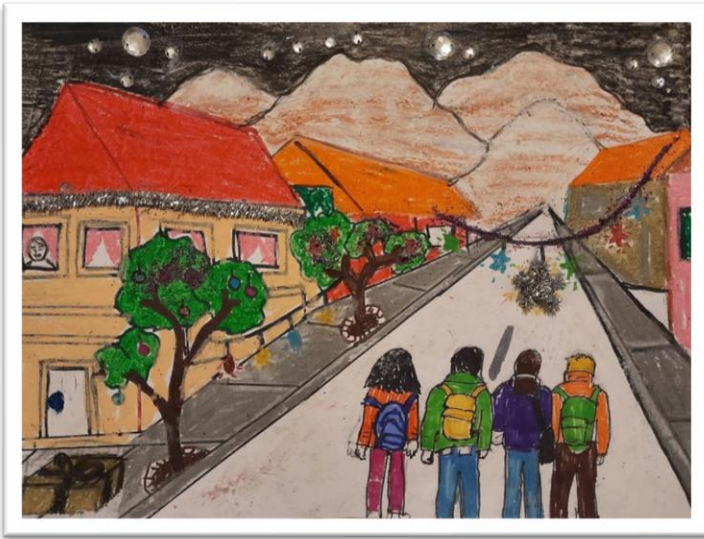
YENİ YIL SÜRPRİZİ

Dört yakın arkadaş: Levent, Sezer, İpek ve Aslı. Kısaca mahallemizin asil üyeleri. Neden mi ASİL dedim? Çünkü isimlerinin baş harflerini birleştiren grup adı yapmışlar. Kendilerine böyle diyorlar.

Çok küçükken başlayan arkadaşlıkları, okul sıralarında pekişmiş olan bu dörtlü hemen hemen birbirlerinden hiç ayrılmazlar.

Mahallemiz demişken, sıcacık, sevgi dolu insanların yaşadığı bir mahalle bizimki. Cevizli Mahallesi. Yılbaşına son iki gün kala mahallemiz, hazırlıklarını tamamlıyordu. Etrafta balonlar, ışıklandırılmış ağaçlar yeni yıl coşkusunu hissettiriyordu. Bakkal Hüseyin'in tabelasından bağlanıp, Terzi Safiye Teyze'nin pencere parmaklıklarına kadar uzanan ipe asılı renkli ışıklar sokağın havasını iyice değiştirmişti.

Yeni yıl yaklaşırken ASİL grubu da heyecanla planlar yapmaktaydı. Yeni yıla Aslıların evinde beraber gireceklerdi. O gece için planlar yapmak amacıyla gizli yerleri olan terk edilmiş eski evin bahçesinde bir araya geldiler. Gizli

yer demişken mahallenin aşağısında uzun süredir kimsenin oturmadığı harabeye dönmüş bahçeli bir evden bahsediyorum. Bizim kafadarlar önemli toplantılarını hep bu evin bahçesinde yaparlardı. O gün de her zamanki günlerden biriydi. Okul çıkışında buluşacaklardı. Toplantı yerine ilk Levent gelmişti. Levent diğerlerine göre daha aceleci daha meraklı idi. Gelir gelmez kâğıt kalemi çıkarmış yılbaşı için ihtiyaç listesi hazırlamaya koyulmuştu. Ardından toplantı yerine Sezer gelmişti. Sezer çalışkan ve sakin bir çocuktü. Aynı zamanda güçlü bir mizaha sahipti. Sessizce gelip Levent'in ödünü patlatmayı her zamanki gibi başarmıştı. Kızlar da gelip ekip tamamlanınca, başladılar heyecanla konuşmaya. İpek, yılbaşında farklı kostümler giymeyi önerdi. Mesela süper kahraman kostümleri... Bu fikir Aslı'nın çok hoşuna gitmişti.

-Güzel bir fikir ben de en sevdiğim kahraman olan kedi kız olurum.

Levent:

-Ben de örümcek adam olurum. Sezer sende "Chucky" olursun sana yakışır.

Sezer:

-Mizah seviyen hakkında endişeleniyorum. Chucky bir süper kahraman bile değil. Ben bu fikri beğenmedim. Bence çok saçma, kostümlere harcayacağımız paraya yazık. Paralarımızı daha farklı değerlendirebiliriz.

İpek:

-Çok oyunbozansın Sezer. Yılbaşı akşamının bir özelliğı olmalı. İleride bu günleri anarken renkli anılarımız olsun istiyoruz biz.

Sezer:

-Ben de onu diyorum. Bu yılbaşını unutulmaz kılmak için farklı bir şeyler yapalım. Hem sadece biz değil başkaları için de unutulmaz olsun

Levent:

-Bilmece gibi konuşuyorsun. Başkaları için derken kimleri kastediyorsun?

Aslı:

-Siz bakmayın Sezer'e, saçmalıyor işte. İsteyen kostüm giyip gelsin, isteyen giymesin. Yalnız, o gece tombala oynanacak, buna da kimse itiraz etmesin.

İpek:

-Tombalada şanslıyım. Kimse heveslenmesin bence.

Dört yakın arkadaş uzun uzun planlar yaptılar beklenen geceye dair. Sonra evlerine dağıldılar. Her biri ayrı ayrı çok heyecanlıydı. Son iki gün kala hiçbirini uyku tutmuyordu. İlk kez dördü beraber yeni yıla gireceklerdi.

O gün gelip çattığında, Kedi kız Aslı, Örümcek Adam Levent ve Süpergiriş Aslı çok göz kamaştırıcı görünüyorlardı. Durup durup fotoğraf çekilmeleri de bundandı. Anne ve babaları salonda otururken çocuklar diğer odada kendilerince eğleniyorlardı. Sezer'in ailesi gelmişti ancak oğullarının küçük bir işi olduğunu biraz gecikeceğini söylemişlerdi. Arkadaşları Sezer'i iyice merak ettiler.

Levent:

-Yine neler karıştırıyor bizimki acaba?

Aslı:

-Bence hepimize gol atacak, en farklı kostümle gelecek. Hazırlıkları uzun sürmüştür.

Kendi aralarında bu şekilde konuşurken kapı çaldı ve Sezer'i her zamanki Sezer olarak karşılarında gören Asiller şaşırdılar. "Biz de sanmıştık ki..." diye söylendiler.

Sezer ise:

-Kusura bakmayın arkadaşlar, biraz işim vardı, hani demiştim ya bu yılbaşını unutulmaz yapmak istiyorum diye, onun için uğraştım biraz.

Arkadaşları iyice meraklanmıştı. Birbirlerinden habersiz gizli işler çevirmezlerdi çünkü. Bunun için Sezer'e kırıldıklarını belli ettiler. Sezer'in ise yüzünde büyük bir mutluluk ifadesi vardı. Arkadaşlarına:

-Merak ettiğinizi biliyorum, birazdan ne yaptığımı sizlere göstereceğim ama bunun için ailelerimizden izin isteyip dışarı çıkmamız gerekiyor. Mahalle sınırlarının dışına çıkmayacağı.

Sezer'in sözleri bizim kafadarları iyice meraklandırdı. Heyecanlı ve gizli işlere bayılırlardı zaten. Kim bilir nasıl bir macera bekliyordu kendilerini? Bunun coşkusuyla salona ailelerinin yanına gidip yalvarmaya başladılar. Uzağa gitmeyip, kısa sürede döneceklerine söz verdikleri için izni de hemen kapıverdiler.

Dışarı çok soğuktu. Süper kahramanlar da üşür diyerek sıkı sıkı giyindiler ve arkadaşlarının gizemli dünyasına doğru karanlığın içine daldılar. Sezer önde diğerleri arkada sorgusuz sualsiz ilerlerken, kendilerini sınıftan arkadaşları Ali'nin oturdukları apartmanın önünde buldular. Ali sınıflarına bu yıl gelmişti. Babası oturdukları apartmanın

görevlisiydi. Evlerinin geçimini sağlamak için apartmanda çalışıyordu. Ali'nin küçük kardeşi uzun süredir ağabeyinden ona krampon almasını istiyordu. Ali de kardeşine istediği ayakkabıyı alabilmek için okul çıkışlarında Bakkal Hüseyin'e yardım ediyordu. Mahalledeki tüm çocuklar futbol meraklısı Ömer'in bu hayalini biliyordu.

İşte o kramponları küçük Ömer'e Sezer yılbaşı için biriktirdiği parayla almıştı. Ona sürpriz yapacaktı.

Arkadaşlarından gizli çevirdiği önemli işi de buydu. Akşamüstü aldığı ayakkabıları Alilerin bahçesine gizlemişti. Diğer ASİL üyeleri Sezer'e söyledikleri ve kızdıkları için pişman oldular. Şaşıırıp kalan arkadaşlarını kendine getiren yine Sezer'in sesi oldu.

Apartmana girip hediye kutusunu Alilerin kapılarının önüne bir notla bırakmak istediğini söyledi.

İpek:

-Güzel fikir ama Ali'nin babası apartmanda görevli içeri nasıl gireceğiz? diye sordu.

Levent:

- Bence yangın merdiveninden içeri girebiliriz. Apartmanın bahçesinden yangın merdivenine ulaşabiliriz ama çitleri aşmamız lazım.

Sezer:

- Ya da Ali'nin babasının dikkatini dağıtmalıyız, ardından fazla ses yapmadan apartmana girip hediye bırakıp eve geri döneriz.

Yangın merdiveninden gitmeye karar verdi Asiller. Apartmanın arkasına dolanıp çitlerden atlayıp yangın merdivenine gittiler ve oradan evin kapısına hediye bırakıp

zili çalıp uzaklaştılar. Her şey çok heyecanlı gidiyordu. Asiller eve doğru giderken arkalarından gelen sesler dikkatlerini çekti ve geri dönüp baktılar. Ali'nin kardeşi küçük Ömer kramponlarını giymiş abisiyle hem gülüyor hem de gizemli kahramanlarını arıyorlardı. Ömer'in coşkusu görülmeye değerdi doğrusu. Asiller bu duruma çok sevindiler. Aslı Sezer'e dönüp:

- Biz üstümüzdeki kostümlerle kahraman olacağımızı sanmıştık ama gerçek kahramanlık insanın yüreğindedir. Sen bize bu gece gerçek kahramanlığın ne olduğunu öğrettin. İyi ki senin gibi bir arkadaşına sahibiz." dedi.

Hepsi çok duygulanmıştı, Dört arkadaş birbirlerine sıkı sıkıya sarıldılar. Bu yılbaşı akşamını hiçbir zaman unutmayacaklarını bilerek, dillerinde umut dolu bir yeni yıl şarkısı, evin yolunu tuttular.

Demir TOPTANCI | 6-A

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Deniz ÇAKIR Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir 01.07.2011
Okuduğu İlkokul: Namık Kemal ilkokulu Şimdiki Sınıfı5/B
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Yüzmek, kitap okumak, yazmak
Özel Yetenekleri: Yüzmek, ses değiştirmek
Varsa Başarıları: Tiyatro başarıları

GİZEMLİ OKUL

Merhaba.

Bugün size hem ilginç hem de azıcık korkutucu bir anımı anlatacağım. Bugün kalktım, kahvaltımı yaptım. Tam okul formamı giyecekken gözüm televizyona takıldı. Televizyonda bir okuldan bahsediyordu. Videonun altında bir sürü yorum vardı. Bir tanesine gözüm takıldı, şöyle yazıyordu: "Okulun deposunda bir orman var", diyordu. Ben çok merak ettim. Düşündüm düşündüm sonra kendi kendime konuşarak şöyle dedim: "Ben niye hâlâ buradayım?"

sonuçta bu benim okulum, gidebilirim." Yürüdüm, yürüdüm yolda Şehnaz ve Masal'la karşılaştım. Onlar da benimle aynı şeyi görmüş. Ben de aynı şeyi araştırdığımı söyledim. Sonra biraz daha ilerledik. Okulun kapısından girdiğimizde Ece Nil'i, Sümeyra'yı ve Ceylin'i gördük. Çantalarımız ağır olduğu için sınıfa bırakmaya gittik. Orada Ada Duru, Ela ve Emir ile karşılaştık. Niye burada olduklarını sordum. Şöyle dediler "Biz bir haber gördük, onu araştırmaya geldik. Siz neden geldiniz?" Ben, Masal ve Şehnaz

aynı anda "Biz de aynı şeyi araştırmaya geldik" dedik.

Aşağıya inmeye karar verdik. Merdivenlere doğru hep beraber ilerledik. O sırada inerken Adel, Prensese, Çaka, Metehan, Arda, Ecrin ve Çınar vardı. Onlar da aynı sebep için gelmişlerdi. Ayrıca yanlarında iki beden öğretmenimiz de vardı. Adel onları da çağırmıştı. Çünkü deponun kapısı kilitliydi ve beden öğretmenimizde anahtarı vardı. Kapıyı öğretmenimiz açtı. Resmen sihirli bir orman vardı. Herkes bu güzellik karşısında büyülenmişti. Öğretmenlerimizin bile gözleri parlıyordu. Biz hiç zaman kaybetmeden içeriye girdik. Kocaman bir saray çıktı karşımıza,

hemen sarayın içine girdik. Bir de ne görelim, Prenses'in annesi tahtta oturuyordu. Meğerse annesi kraliçeymiş. Prenses ise gerçekten bir prensesmiş.

Biraz daha gittik. Karşımızda bir ziyafet duruyordu. Biz çok yorulmuş ve çok acıkmıştık. Hiç düşünmeden sofraya oturduk ve yemeğe başladık. Ama ben birazcık şüphelenip yanımda getirdiğim yemeği yemeye karar verdim. İyi ki de öyle yapmışım. Diğer herkes bir süre sonra, cüceye dönüştüler. Şehnaz ve Masal'da o ziyafetten yememişlerdi.

Bu arada söylemeyi unuttuğum; merdivenlerden inerken bir iksir kitabı bulmuştum. Şehnaz ve Masal'la onları tekrardan insana dönüştürecek bir iksir arıyorduk. Aynı anda "Evet bulduk!" dedik. Onları tekrardan insana dönüştürdükten sonra bu saraydan hemen çıkmak istedik. Tam sarayın kapısına doğru koşarken, kapı birden kapandı. Ben yerde bir taş buldum ve hemen cama attım. Oradan kaçtık. Depodan çıkarken bir güvenlik görevlisi gördük. Bize şöyle dedi: "Burada akşam oldu. Sabah olana kadar beklemeniz lazım." Biz de şöyle bir soru sorduk "Neden sabaha kadar beklememiz gerekiyor?" "Çünkü şu an da okul kapalı ve okul kapandığında ana kapıda kapanır."

Biz bekledik, bekledik ve sonunda sabah oldu. Hemen okuldan dışarıya çıktık. Herkes "Oh dünya varmış sonunda!" dedi.

Deniz ÇAKIR | 5-B

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Ece DERNEK

Doğum Yeri ve Tarihi: İZMİR
07.01.2008

Okuduğu İlkokul: Necatibey İlkokulu
Şimdiki Sınıfı: 8/A

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Şarkı dinlemek, kitap okumak.

Özel Yetenekleri: Dans etmek, şarkı söylemek.

Varsa Başarıları: Voleybol

GEÇMESİN ZAMAN

Nasıl da geçti zaman?
Hiç farkına varmadan.
Üzülür gider insan,
Neleri anlamadan.

Sevelim her şeyi,
Ağacı, insanı, hayvanı.
Çabuk geçiyor zaman,
Biz farkına varmadan.

Denizin maviliğini sevelim,

Beyaz bulutlara aşık olalım,
Zamanın akışına uyalım,
Tüm güzelliklere doyalım.

Çabuk geçmesin zaman,
Biz sevgiye doymadan.
Üzülmesin insan,
Bir şeyleri yaşamadan.

Ece DERNEK | 8-A

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Ece Nil YÜCE
Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir 22.06.2010
Okuduğu İlkokul: Muratreis İlkokulu Şimdiki Sınıfı: 5/B
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Kitap okumak, hikaye yazmak, voleybol oynamak
Özel Yetenekleri: Tiyatro, hikaye yazmak
Varsa Başarıları: Tiyatroda başarı belgesi

SİHRE İNANIR MISINIZ?

Her şey Nasıl Başladı?

Selam adım Derin size başımdan geçen çok ilginç, hatta bayağı ilginç bir olayı anlatacağım. Çünkü anlatmazsam içimde kalır. Hazır mısınız başlıyorum. Bir akşamüstü hava yağmurlu. Evde tekim. Evin içinden acayip sesler geliyor, diye başlamak isterdim ama alakası yok. Bir cuma akşamı arkadaşım Öykü'nün evine yatıya gitmiştim. Öykü'nün anne babası iş seyahatinde oldukları için benim gibi İrem de oradaydı. Biraz oturup şuradan, buradan, arkadaşlarda sohbet ettik. Bir süre sonra sohbet sıkıcı olmaya başladı. Ne yapsak, diye düşünürken Dila geldi. Birlikte bilgisayar oyunu oynamayı teklif etti. Öykü ise "Benim

bilgisayarında oyun yok ki.” dedi. Sonra hep beraber bilgisayara oyun yüklemeye karar verdik. Ne yükleysek diye internette gezinirken karşımıza bir oyun çıktı. Oyunun adı “Bu Oyun Sihirli İnanmayan Oynamasın” şeklinde ilginç bir isimdi. Daha sonra aklımıza oyunun açıklamasına bakmak geldi. Açıklamada “Sihre inanır mısınız? Kesinlikle inanmanızı tavsiye ederim fakat aksi takdirde sonuçlarına katlanır-

sınız.” yazıyordu. İrem “Ya Allah aşkına bize ne yapabilir ki?” dedi. Herkes ona katıldı. Ben, az biraz tırsıyordum ama korkunun ecele faydası yok.

Oyun Vakti

Oyunu indirdik. Oyun bize başlamadan önce: “Sihre inanır mısın? Sen de yapabileceğini düşünür müsün? Gibi

sorular sordu. Biz de oyuna: “Gel de bizi kaşı.” der gibi hep-sine “olumsuz” cevaplar verdik. Olumsuz cevaplarımız oyunu mutlu etmedi. Nerede ise her soruda: “Emin mi-sin?” diye sordu. Biz de “eminim” seçeneğini seçtik. Birden elektrikler kesildi. Öykü’nün bilgisayar diz üstü olduğu için kapanmadı. Biz de hiç kesintiyi önemsemedik. Oyuna de-vam edecektik ki bilgisayar ekranında bu sefer şöyle bir soru beliriverdi: “Elektrikleri ben kestim. Hem de sihir ile artık inanıyor musunuz?” dedi. Biz hala eğlence peşindey-dik. Yine inanmadığımızı söyledik. İrem: “Ben biraz kork-maya başladım.” dedi. Ben de korktuğumu söyledim. Ama hala inatla oyuna devam edecek cesaretimiz vardı. Evin ses sisteminden bir müzik çalmaya başladı. Öykü’nün ikiz kar-deşi Furkan yanımıza gelip elektrikler kesik ses sistemini nasıl açtınız?” diye sordu. “Biz açmadık.” deyince Furkan hayretle: “Nasıl durduk yere açıldı ki?” dedi. Biz de ona oyundan bahsettik. Oyun Furkan’ın ilgisini çekmiş olacak ki o da oyuna katıldı. Oyunun bize bu sefer ki sorusu: “Hala inanmıyor musunuz?” oldu. Biz yine olumsuz yanıt verdik. Artık hepimiz çok korkmaya başlamıştık . Sonra ekranda bir uyarı yazısı ve başlangıçtaki soru belirdi: “Oyunun açıkla-masını okumadıysanız ben söyleyeyim. Sihre inanır mısı-nız? Fakat aksi takdirde sonuçlarına katlanırsınız. Buna razı mısınız?” dedi. Biz kızlar oyunu kapatmaya karar verdik ama biz bu kararı aramızda alırken Furkan “razıyız.” Seç-eğini seçmişti bile.

Peki Ya Şimdi?

Furkan’ın “razıyız” butonuna basması bizi çok sinir-lendirmişti. O ise hiç istifini bozmadan: “Ne olacak amma

da korkaksınız ha!” dedi. Sonra biz bekledik bekledik ama hiçbir şey olmadı. Uykumuz geldi. Ne de olsa gerici bir oyun oynamıştık. Yattığımız gibi hemen uyumuşuz sabah kalktığımızda hala hiçbir şey olmamıştı. Furkan: “Ben dedim bir şey ol...” dedi ve cümlesini bitirmeden birden sustu. Ben de ona: “Neden cümleli tamamlamadın?” diye sordum. Furkan’dan cevap gelmedi. Sadece mırıldanıyordu. Dila: “Hayır umarım düşündüğüm şey gerçek olmamıştır.” dedi. Öykü: “Düşündüğün şey neydi?” diye sordu. Dila: “Bence Furkan sihre inanmadığı için lanetlendi.” dedi yüksek ve korkunç bir ses tonuyla. Öykü: “Ne o benim kardeşim!” diyerek tepkisini belirtti. Sonra da: “Peki neden hepimiz değil de sadece Furkan bu büyüden etkilendi?” diye sordu. Yaklaşık yarım saat düşündükten sonra ben bir şey bulmuştum: “Bence Furkan ‘razıyız’ seçeneğine basan olduğu için ilk büyü etkisini onda gösterdi.” dedim. Öykü: “İlk mi?” dedi. Ben de: “Evet ilk. Sonrasında sıra bize de gelecek sanırım.” Dila: “Peki bize e olacak?” diye sordu. Bu soru hepimizi çok düşündürmüştü ama Furkan hala konuşmıyordu. Düşündük, taşındık: “Herhâlde bize de aynısı olacak.” dedik. Bir çözüm bulmuştuk: Furkan bize söylemek istediklerini yazacaktı. Başka çare yoktu. Biz aramızda konuşurken bir sessizlik oldu. Ve sessizlik Öykü’nün sesiyle bozuldu. Öykü anlamsız bir sürü şey söyledikten sonra o karışık konuşmanın içinde tek anladığımız şu oldu “Susamıyorum”. Bu çok şaşırtıcıydı. Çarpılmış mıydı Öykü? Bilmiyorum ufff! Kafam darmadağınık olmuştu. İrem: “Ya biz sadece eğlenmek istedik konu ne hallere geldi?” dedi. Bu

arada Öykü hala konuşuyor. Ben Öykü'nün ağızını fularımla bağladım ama ne fayda? O hala mırıldanıyordu.

Biraz zor olsa da o seste uyumayı başarmıştım. Sabah kalkınca: "Ya asla düzelmezlerse." diye düşünmekten içim içimi yiyordu. Peki ya bana ne zaman sıra gelecekti? Bir yandan da Öykü'yü nasıl susturacağımızı düşünüyorduk. Ne yapacaktık biz şimdi? Öykü ve Furkan'ın ailesi bu akşam gelecekti. Biz tam düşüncelere dalmışken bir telefon geldi. Öykü ve Furkan'ın annesi Meryem Teyze arıyordu. Sesimi Öykü'nün sesine benzetmeye çalışarak telefonu açtım ve "Alo, nasılsın anne? Bu akşam geliyorsunuz değil mi?" diye sordum. O da: "Evet kızım saat sekizde oradayız" demez mi? Telefonu kapatır kapatmaz "Olamaz!" diye bağırdım. Öykü:" –Ne oldu sakınleş de anlat bize. Ben de: "Akşam saat sekize kadar vaktimiz var. Annenle baban geliyor."

Öykü Dila'yı göstererek "Daha büyük bir sorunuz var sanırım." deyip konuşmaya devam edecekken hemen Öykü'nün ağızına fularımla tekrar bağladım ama gerçekten daha büyük bir sorunumuz vardı. Dila dans etmeden duramıyordu. Dila: "İlginçtir ki hayatta en son yapacağım şey danstır ama dans etmeyi de gördüğünüz gibi bırakamıyorum." Aklıma bir şey gelmişti: "Beni dikkatle dinleyin. Size önemli bir haberim var." Herkes heyecan ile benim konuşmamı bekliyordu. Sesimi hazırlayıp konuşmaya başladım:" Tüm lanetler bir şeye bağlı o şeyde Öykü asla Furkan kadar konuşmam. Çok sinir bozucu, diyordu bakın susamıyor. Furkan ise asla Öykü kadar sessiz olmam

diyordu ve konuşmıyor. Dila ise asla dans edemem diyordu. Ama dans etmeyi de bırakmıyor.

Gözlemim iyiydi ama nasıl düzeleceklerdi? Bunu akşama kadar çözmek imkansızdı. Aklıma bir şey geldi. Çok büyük bir endişeye kapılmıştım. Herkes asla dediği şeyi yapmıyorsa ben de yazımı yazamayacaktım? Hızla yazarlık defterimi açtım ve elime kalemimi aldım. Düşündüğüm şey doğrumuş. Her bir kelime yazmayı denediğimde kalem ya zik zak yapıyor ya da elimden fırlayıveriyordu. Artık sihre inanıyorduk hem de fazlasıyla. Bunu saat sekize kadar çözmeliydik. Dedim ki: “Şimdi herkes tek tek ‘asla’larını söyle-sin.” İlk ben söyleyeyim: Yazmayı asla bırakmam ama bakın kalemi elime aldığım halde tek kelime yazamıyorum.” Dila: “Ben dans etmekten nefret ettiğim için asla dans etmem diyordum dans etmeden duramıyorum.” Furkan’ın kâğıda: “Asla Öykü kadar sessiz olmam diyordum ama konuşmıyorum. Öykü fuları ağzından çıkararak:” Ben de asla Furkan kadar konuşmam sinir bozucu diyordum şimdi ise konuşmıyorum.”

Kısa bir sessizlikten sonra hepimiz fabrika ayarlarına geri dönmüştük: Furkan konuşabiliyor, Dila dansı bırakmış, Öykü susmuş, ben de yazabiliyordum. Meğerse oyun sihrini “ASLA”larımız üzerin kurmuş.

Hepimiz acayip mutluyduk. Dila “Tekrardan oyunu açsak mı?” dedi. Bilgisayarın başına oturduk. Oyunun bize şimdiki sorusu şuydu: “Artık inandığınıza göre oyuna başlayalım mı? Oyunu nasıl oynayacağımızı bildiğimiz için başladık oynamaya.

Ece Nil YÜCE | 5-B

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Elara ÇEŞMELİ
Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir, 10.10.2010
Okuduğu İlkokul: Tuğsavul İlkokulu Şimdiki Sınıfı: 6/C
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Voleybol oynamak
Özel Yetenekleri: Koşu, voleybol
Varsa Başarıları: Koşu derecesi, okuma yarışması

ESKİMEYEN AYAKKABI

Sabah uyandığımda hemen elimi yüzümü yıkayıp, okula gitmek için hazırlandım. Kahvaltı yapmak için mutfağa girdim. Annem her zamanki gibi leziz yemekler yapmıştı, afiyetle yedim. Sonra, çantamı alıp, ayakkabımı giydim ve hemen okula gittim.

Okulda arkadaşlarımla konuşurken öğretmen geldi ve derse başladık, ders çok güzel geçti. Bir sonraki ders sınav olacaktı, hemen arkadaşlarımla birlikte üç beş kere çalıştık ve sınav vakti geldi. Sınavı ilk bitiren ben olmuştum çok kolaydı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan son ders gelmişti bile, son dersten bir önceki teneffüste İstiklal

Marşı okuduk, sonra sınıfa geri gittik. Ders yine bitmişti toparlanırken sıra arkadaşım ayakkabımın yırtık olduğunu söyledi çok şaşırdım. Galiba bahçede ayakkabımı taş delmişti arkadaşşıma teşekkür edip evin yolunu tuttum. Eve vardığımda üzerimi değıştirip, banyoya geçtim ve ayakkabılarımı boyamaya başladım çünkü annemin bana yeni ayakkabı alacak durumu yoktu ben de böyle bir şey yapmaya karar verdim. Çok da güzel oldu, sanki yeni bir ayakkabıymış gibi. Gece olmuştu dişimi fırçalayıp uyudum. Sa-

bah olduğunda çıkarken annem ayakkabılarımı fark etti ve sordu:

-Ayakkabına ne oldu?

-Anneciğim sen hep dersin ya “Ayakkabıların ömrünü uzat” diye bende öyle yaptım.

-Çok güzel de ama ne ile boyadın bu ayakkabıyı?

-Evdeki boylarla anneciğim.

-Çok güzel olmuş aferin. Hadi gidelim geç kalacağız sonra.

Okula vardığımda arkadaşlarım ayakkabını nereden aldın diye bana sordular. Ben de şöyle cevap verdim, sade bir ayakkabım vardı, beğenmediğim için boyadım dedim ve herkes şok oldu, çok şaşırmışlardı. O gün çok güzel geçmişti, eve geldiğimde anneme her şeyi anlattım o da çok sevindi. Ertesi gün okula gittiğimde herkes ayakkabısını farklı farklı renklere boyamıştı. Benimkini örnek almışlar. O günden sonra her eski ayakkabıyı böyle yeni ayakkabıya dönüştürdük.

Elara ÇEŞMELİ |6-C

YAĞMUR

Yağmur, denince hemen şapur şapur düşen damlacıklar gelir aklımıza. Camdan baktığımızda, bir de ne görelim? sular seller gibi yağıyor yağmur.

Sarmış, penceremizi damlacıklar, O kadar güzel gözüküyorlar ki... Bir koşu gidip hemen kitabımı aldım, Cam kenarına geçip okumaya başladım

Yağmur gittikçe artıyordu, Kitap da bayağı meraklandırmıştı beni. Ben yağmur sesinde ders çalışmayı, kitap okumayı çok severim. Beni neşelendirir, mutlu olurum yağmurun yağmasını izlerken.

Bir adam gördüm Adam dışarda yağmurun altında kartonun üstünde oturuyordu. Ona yardım etmeye gittim ve ona yemek alıp evine götürdüm, çok sevindi.

Eve döndüğümde yağmur dinmişti, bir saat geçmeden tekrar başladı. Oturdum ve düşündüm, bugün çok güzel bir şey yapmıştım. Bir adamı sevindirmiştim. Ben de çok mutlu olmuştum. Bunu sık sık yapmaya karar verdim.

Sonra bir umutla tekrardan cam kenarına geçtim ve dışarıya baktım. Ama yardıma muhtaç birileri yoktu. Yağmur altında koşuşturan insanları izlemeye koyuldum.

Yağmuru çok seviyorum, Neden bilmiyorum ama yağmur yağınca içimde kelebekler uçuşuyor.

Akşam olmuştu hava kararmıştı. Birden kar yağmaya başladı ve ben de karın yağmasını izlerken uyuyakalmışım.

Elara ÇEŞMELİ | 6-C

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Emir DERİM
Doğum Yeri ve Tarihi:İzmir 19.08.2011
Okuduğu İlkokul: Necatibey İlkokulu
Şimdiki Sınıfı:5/B
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler):Futbol,hi-kaye yazma
Özel Yetenekleri:Futbol
Varsa Başarıları:Halk Oyunları 2'lik ma-dalyası

ÇILGIN GEZGİN

Bir akşam vaktiydi... Bahri Hoca, Veli Grubu'nda "Çocuklar ailelerinizle konuştum. Sizi almaya geliyorum, hazırlanın." demişti. Biz ne olduğunu anlayamadık. Emir büyük yer-dendi. Velilerimiz iletişime geçti. Toplandık.

Bahri Hoca birden "Fransa'ya gidiyoruz." dedi. Buna çok se-vindik.

Hemen yola çıktık. Yolda bir dönercide durduk ve yemek yedik. Sonrasında uykuya daldık. Uyandıığımızda Fransa'ya gelmiştik.

Bir oteldeydik. Otelde havuzlar, spor salonu ve birçok yer vardı. Arkadaşım Çağın odanın anahtarını kaybetti ama iyi ki kısa sürede yenisini yaptılar.

Sabah kahvaltı yaptıktan sonra aka suyu olmayan bir havuza atladı. Neyse ki fazla bir şeyi yoktu. Sadece ayağı atlamıştı. Ona bir şey olmamıştı. Bahri Hoca "Almanya'ya gidelim diye seslendi. Orada bir sandık vardı: İçinde eski kitaplar, romanlar ve fotoğraflar vardı. O kitaplar birden havalandı. Çok korkmuştum.

Bir hayalet "Senin ne için var oğlum." dedi. Ben tırsımıştım. Oradan uzaklaştım. O sırada bazı arkadaşlarım o kitapları okuyorlardı. Yanlarına gittim. Bana okuduklarını anlattılar. Anlattıkları o hayaletin genliğiydi. Daha sonra hayalet birden yanımıza ışınlandı: "Lütfen beni başkasına anlatmayın." diye yalvardı. Biz: "Tamam da neden?" dedik. "Eski yıllarda bir yaşlı amca vardı. Hep beni ve çevremi rahatsız ederdi. Bize çok kötü davranırdı. Bir ara gazetelere ıktım. Beni o zaman herkes tanırdı. Beni sevmeyenler ise bana mızrak atarlardı. O yüzden bu mağaradaydım." dedi.

Artık gidiyorduk. Yolda hayaletin bana verdiği tostı yedim. Birden hoplayıp zıplamaya başladım. Neyse ki stndeydik.

Merak etme sadece dört saniyeliğine demişti. Doymuştum. Bir gün geçtikten sonra varmıştık.

BİR SONRAKİ Hİ KAYEMDE GÖRÜŞMEK ÜZERE.

Emir DERİM | 5-B

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Emin Çağan DERİM
Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir - 19.08.2011
Okuduğu ilkokul: NECATİBEY İLKÖĞRETİM OKULU Şimdiki Sınıfı: 5/C
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Yüzme, futbol, patene binmek
Özel Yetenekleri: Kaleci, futbolcu
Varsa Başarıları: Altay'da lisanslı kaleci

ÇOCUKLUK

Çocukluktur isteğimiz,
Gülelim eğlenelim,
Oyunlar oynayalım.
Koşalım hep birlikte.

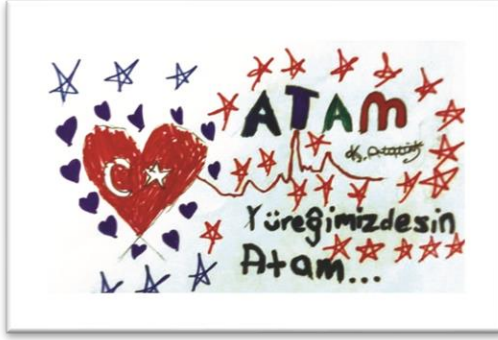
Çocuk olmayı ister herkes.
Şu ilginç dünyada.
Yeni yeni öğrenir
Arkadaşlığı canlandırmaya.

Birlik olsun herkes,
Zıplayalım, eğlenelim,
Oyunlar oynayalım,
Sıkılmayalım kendimiz.

Amacımız eğlenmek olsun,
Biz arkadaşlıkta düşeni kaldırdık.
Birlik olduk, sürekli oynadık, kaynaştık.
Doya doya çocukluğumuzu yaşadık.

Emin Çağın DERİM | 5-C

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

Sirenler çalıyor,
Yürekler kan ağlıyor.
O mavi gözlü, sarı saçlı,
Atatürk'üm yok artık!

Hiç kimse unutmuyor.
İstemiyor bir kaşık yemek.
Herkesin gözlerinden kan akıyor.
Sirenler kulaklarda çınlıyor.

Bu acı bitsin diye haykırıyor.
Herkes de bir hüzün,
Dert, acı, hasret, beliriyor.
Atatürk'üm yok artık!

Emin Çağan DERİM | 5-C

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Emre Abud
Doğum Yeri ve Tarihi: Çiğli İzmir, 08.12.2009
Okuduğu İlkokul: Necatibey İlkokulu Şimdiki Sınıfı: 6/A
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Resim yapmak, karikatür yapmak, hikaye yazmak
Özel Yetenekleri: Resim yapmak, karikatür yapmak, hikaye yazmak
Varsa Başarıları: 1. Dönem 6. Sınıflar Birinci- liği, Basit Bilgisayar Yazılım Sertifikası, 2. Sınıf- lar Arası Parkur Yarışması Birinciliği, 2. Sınıf- lar Arası Cahit Arf Bilgi Yarışması Üçüncülüğü

HAYVANLARIN MACERASI

On iki yıl önce...

Tunç ve Teos okulun koridorunda sınıflarına doğru yürüyorlardı. Zorba bir köpeğin bir kediyeye saldırdığını gördüler. Bu köpek çok güçlü görünüyordu. İlk başta yaklaşmamaları gerektiğini düşündüler; fakat birini görüp yardım etmemek olmazdı. Ayrıca onlar iki kişilerdi ama köpek yalnızdı. Hemen yardıma koştular. Köpek onlara baktı ve:

-Siz de mi yumruk yemek istiyorsunuz, dedi.

Tunç ve Teos da:

-Aslında biz yumruk yemeye gelmedik, atmaya geldik. Onu rahat bırak da zaman kaybetmeden teneffüsümüzü kullanalım.

Köpek:

-Siz kim, beni yumruklamak kim? Siz beni yeneceğinizi mi sanıyorsunuz? Bence denemeyin!

Tunç:

-İnatçı birisin demek. Hadi senin dediğin olsun!

Köpek çok sinirlenmişti. Tam Tunç ve Teos'a yönelecekken yerdeki kedi, köpeğin çenesine tekme attı. Köpek sendeledi. O sırada Tunç ona koştu ve yumruk attı. Teos da köpeğin, sendeleyip bir yumruk yemesinden faydalanarak üzerine atladı ve onu yere serdi. Teos zaten Golden türü bir köpek olduğu için iri yarı bir köpeği bile yere serebiliyordu. Köpek yerde kendinden geçmiş ve bir uykuya dalmıştı. Tunç kediye patisini uzattı ve kalkmasına yardımcı oldu. Kedi bu durumdan çok etkilenmişti. Tunç'a teşekkür etti ve ona yardım edenlerin sadece Tunç ve Teos olduğunu söyledi. Aralarında bir sohbet başladı.

Tunç:

-Adın ne peki?

Kedi kekeleyerek konuştu:

-Ş..Şey. Benim adım P..Pamuk. T..Tanıştığımıza memnun oldum.

Tunç:

-O köpek senden ne istiyor?

Pamuk:

-B..ben de bilmiyorum. Ff..fakat o herkese kaba davranıyor.

Teos:

-Kanka, ben bunu bayılttım herhalde! Buradan toz mu olsak? Yoksa disiplinlik olacağız.

Tunç:

-Bence hakketti. Neyse, Pamuk biz buradan uzaklaşalım.

Pamuk:

-Bb..ben de gelebilir miyim?

Tunç:

-Teos?

Teos:

-Allah öğretmen geldi! Ben kaçtım.

Tunç:

-Ben bağırdım, sakın ol, tavuk bile senden daha cesurdur.

Teos:

-Sen miydin? Tamam ne oldu?

Tunç:

-Pamuk da bizimle gelsin mi?

Teos:

-Gelsin.

Tunç:

-Tamam, Pamuk, gel sen de.

Pamuk:

-Aa..arkadaşlarım kantinde beni bekliyordur. İi..isterseniz orada da oturabiliriz.

Tunç:

-Peki, hadi gidelim.

Kantine doğru ilerlediler ve Pamuk arkadaşlarının yanına gitti, Tunç'u ve Teos'u da yanına çağırdı.

Zeytin;

-OOOOOOOOO, şimdiden birini mi buldun?

Pamuk kızarak:

-Ya ya ha ha hayır! Onlar sadece ar..ar arkadaşlarıym.

Mia: Ben Pamuk'a hak veriyorum bence dostlar.

Fıstık:

-Bence öyle değil ama neyse. Müdür(papağan) Türkçe dersinden 90 almış. Benim notum daha yüksek. 91 aldım ben.

Müdür;

-Dedikodumu yapmayın! Yan sırada oturuyorum ve sizi duyabiliyorum!

Tunç Müdür'e yöneldi. Yanına geçti ve:

-Sen ne kadar uzaktan duyabiliyorsun ki?

Müdür.

-Ben benim hakkımda olan her şeyi duyar ve bilirim.

Tunç:

-Hayvanları dinlemek senin hobin yani?

Müdür Tunç'a bir bakış attı ve aralarında saçma bir sohbet başladı. O sırada Pamuk arkadaşlarına Tunç'u ve Teos'u anlattı. Pamuk'un arkadaşları da Tunç ve Teos'u sevdi. Ayrıca Tunç, Müdür ve Teos oldukça sıkı fıkı dost olmuşlardı. Yedi hayvandan oluşan bu grubun hikayesi de böyle başladı.

Günümüz...

Tunç:

-Hadi hadi kazanacağız. Hadi yaparız.

Müdür:

-Yaparız, yaparız. Kazanmak üzereyiz.

Teos:

-Şuradalar, yardıma gelin.

Teos, Müdür ve Tunç çılgın bir şekilde bağırlılar:

-KAZANDIK!

Pamuk:

-Bi..birazdan mar..markete çık..çüksanız diyorum da ye..yemek için bir şeyler alırsınız, biz evi te..temizliyoruz çünkü.

Tunç:

-Tamam da liste ver bari ne alacağımızı bilelim.

Pamuk bir liste uzatır ve bankoyu silmeye döner.
Tunç listeye göz atar ve:

-Gelin markete gidiyoruz, diye Teos ve Müdür'e seslenir.

Hepsi beraber çıkarlar, markete doğru ilerlerler ve içeri girerler. Tunç listeye göz atar ve alacaklarını alırlar.

Teos:

-Birkaç atıştırmalık da mı alsak? Hem beraber takılırken güzel gider, ne diyorsunuz?

Müdür:

-Alalım bence de.

Atıştırmalıklarını seçerler ve eve yedi dolu torba ile gelirler. Sadece bir torba eve gerekenlerdir ve altı tanesi ise atıştırmalıkla doldurulmuştur. Pamuk Tunç'a ve diğerlerine bir bakış atar ve:

-Ka..kaç lira har..harcadınız? diye sorar.

Tunç:

-Bilmiyorum ki fişe bakmadım.

Tunç fişi cebinden çıkarır ve toplam ödemeye bakar ve yüksek oranda bir sayı görür. Teos fişi alır ve o da bakar.

Teos boynunu kaşıyarak:

-Şey, sonuçta yenecek, paranın önemi mi var?

Tunç:

-Eh şey tabi öyle canım yani. Para önemli değil ki.

Pamuk fişi Teos'un elinden alır ve toplam harcanana bakar. Pamuk'un gözleri büyür ve Tunç'a bir bakış atar.

Teos:

-Şey, benim bahçeyi sulamam lazımdı, der ve ka-
pıya doğru son sürat koşar.

Pamuk:

-Ye..yedi yüz kı..kırk yedi lira har..harcamak nedir!
Bu ka..kadar atıştır..tırmalığı ne yapacaksınız!

Tunç bir cevap verecekken evdeki bir camın kırıldı-
ğını duyarlar. Üst kata yavaşça girerler ve bir grup hırsızın
evlerine girdiğini görürler.

Hırsız Kedi:

-Tamam, şimdi kasayı bulup çalacağız.

Hırsız Köpek:

-Evde umuyorum biri yoktur, yoksa başımız büyük
belaya girer.

Tunç onları durdurabilecek bir eşya bulması gerek-
tiğini düşünerek Pamuk ile aşağı inerler. Tunç mutfaktan
bir tava ve bir yumurta alır. Arkalarına sessizce gider ve kö-
peğin arkasından köpeğin kafasına tava ile vurur ve köpek
yere düşer. Kedi tam Tunç'a dönmüşken, Tunç yumurtayı
kedinin kafasına atar. Kedi yüzünü silmeye çalışırken ona
da tava ile vurur ve kedi de yere serilir. Tunç kediyi sorgu-
lamaya başlar:

-Neden benim evime geldiniz?

Kedi:

-Benden asla bilgi alamazsın.

Tunç:

-Öyle mi? Tamam görelim bakalım.

Tunç cebinden bir tüy çıkarır ve kedinin her tarafını
gidiklamaya başlar. Kedi kahkahalara boğulmuştur.

Kedi:

-Tamam, dur gıdıklanıyorum anlatacağım. Dur lütfen!

Tunç:

-Konuş bakalım.

Kedi:

-Ben Kötedi'nin adamıyım. Evleri soymamızı istiyor. Çünkü ona para lazımmiş. Bilimsel bir şey yapıp şehri ele geçirmek istiyormuş. Biz de ona çalışıyoruz. Onun adamıyız. Kötedi'nin kaldığı yer dört yüz yirmi üçüncü sokaktan ormana varan bir yol var. Oraya gitmelisin. Ormana girince zaten büyük bir ev görürsün. Orada kalıyor. Ayrıca çoktan bilimsel şeyini hazırlamıştır o. Onu durdurmak istiyorsan, hemen yola çıkmalısın.

Tunç kediyi kaldırır ve kediyi çekerek aşağı kata iner. Teos'a seslenir:

-Teos, yukarıda bir köpek var, sen de onu getir bunları polislere teslim edeceğiz.

Teos üst kata çıkar ve köpeği alır. Kediyi ve köpeği arabaya koyar. Müdür de arabaya biner ve polise doğru ilerler. Hırsızları polise teslim ettikten sonra ormana yönelirler. Ormanda büyük bir ev bulurlar. Bu Kötedi'nin kaldığı yerdir. İçeri girdiğinde birçok suçlu hayvan görürler.

Tunç:

-Üç kişiye karşı yüz kişi.

Müdür:

-Bence yaparız, sadece oyun karakteri olduğumuzu ve arka planda aksiyon müziğinin çaldığını hayal etmeliyiz.

Teos:

-Müdür çok haklı. Üç deyince saldıracağız.

Hep beraber saymaya başlarlar:

-Bir, iki, ÜÇ!

İlk odaya koşarak girerler ve doğrudan saldırmaya başlarlar. Yaklaşık on dakikada herkesi nakavt etmişlerdir.

Tunç:

-Aslında düşündüğümden kolay oldu.

Müdür:

-Bu kişilerin burada olması saçma, daha dövüşemiyorlar bile.

Teos:

-Diğer odaya geçelim, hadi gelin!

Üç kişi olarak ikinci odaya girerler. İçeride üç köpek vardır: biri bir pitbull, ikisi ise dobermandır. Pitbull Tunç'a ve Teos'a çok tanıdık gelir. Azıcık düşününce hatırladılar ki, bu köpek okulda herkesi rahatsız eden köpektir.

Tunç:

-Baksana kimler buradaymış. Hala kendini düzeltemedin değil mi?

Pitbull:

-Buraya gelmeyecektin, bu sefer sonunu getireceğim!

Teos:

-Göreceğiz bakalım.

Teos bir dobermana doğru koştu ve yumruk attı. Doberman ile bir dövüşe girdiler. O sırada müdür ve Tunç bir dobermanı çoktan bayıltmıştı. Pitbull Tunç'a doğru koşuyordu. Pitbull tam ona vuracakken, Tunç dolaptan bir kitap aldı ve kitabı açıp pitbulla savurdu.

Pitbull:

-AHHH! Kâğıt kesîği! ACIYOOOR!

Tunç:

-Bilgi kılıçtan üstündür.

Teos da son darbeyi pitbullun üstüne atlayarak vurdu ve pitbull gene kısa bir uykuya daldı. Tunç odadan anahtarı aldı ve üçüncü odanın kapısını açtı. İçeride en az yirmi tane suçlu, bir kaplan ve en önemlisi Kötedi vardı. Tunç, Teos ve Müdür birbirlerine baktılar ve içeri daldılar. Beş dakika içinde gene suçlular nakavt olmuştu. Kaplan onlara tüm gücü ile kükredi ve ayağa kalktı.

Tunç, Teos ve Müdüre doğru yürümeye başladı.

Tunç:

-Tamam, benim soyumdan biri. Karnı zayıf noktası, oraya saldırmalıyız.

Kaplana doğru koşmaya başladılar. Teos üzerine doğru atladı. Tunç da kaplanın altına kaydı ve karnına tekme attı. Kaplan Teos'u pençelemeden önce Tunç kaplanın kuyruğundan çekti ve kaplan Teos'u da pençelemedi. Teos da kaplanı nakavt etmeye daha da çok yakınlamıştı. Müdür kaplanın dikkatini dağıtıyor, Teos ve Tunç da kaplana vuruyordu. Kısa bir sürede kaplanı nakavt ettiler. Kötedi sinirlenmişti. Oturduğu o tahta benzer

koltuktan kendini beğenmiş bir şekilde kalktı. Tunç, Teos ve Müdür'e yöneldi.

Kötedi:

-Demek bana kafa tutacak kadar güçlüsünüz, herkesi nakavt ettiniz. Aslında herkesi diyemem. Beni nakavt etmediniz ve edemeyeceksiniz.

Tunç:

-Ben senin yerinde olsam, bundan emin olmazdım.

Teos:

-Kendinden emin olma bence.

Tunç hiç beklemeden Kötedi'ye koşmaya başladı. Havaya zıpladı ve cebinden iki yumurta çıkardı. Kötedi'nin kafasına yumurtaları attı. Teos koştu ve Kötedi'ye yumruk attı. Müdür uçarak kafasına bir tekme attı ve Tunç da yumruğu ile son darbeyi vurdu. Müdür polisleri çağırdı ve Kötedi'yi polise teslim ettiler.

Tunç:

-Cidden iki yumurta ile bir tane aranan hırsızın nakavt etmek çok değişik bir his.

Teos:

- Aslında bunu nasıl yakalayamıyorlar anlayamıyorum. Kibirli bir hırsız o kadar. Biz bile bu halimizle onu polise teslim ettik.

Müdür:

-Aslında koca bir hırsız ordusunu üç kişi olarak yok etmek anca filmlerde olur derler; fakat biz bunu gerçek hayatta yaptık. Sanırım kahraman gibi bir şeyiz.

Tunç:

-Her neyse, gelin eve gidelim de azıcık dinlenelim.
Arabaya binerler ve evin yolunu tutarlar...

Emre ABUD | 6-A

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Emre ÇINAR Doğum Yeri ve Tarihi:8 Mart 2010, Buca/İZMİR
Okuduğu İlkokul: Necatibey İlkokulu Şimdiki Sınıfı: 6-C
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Kitap okumak, futbol oynamak, gezmek
Özel Yetenekleri: Futbol oynamak, hikâye, roman, şiir yazmak
Varsa Başarıları: İlkokulda Matematik Olimpiyatları 1.'liği, 3 tane deneme sınavı 1.'liği, İstiklal Marşı 3.'lüğü

KOYUN İLE KURT

Bir gün ormandaki kurtlar önemli bir toplantı yapıyorlarmış. Yaşlı kurt sürünün liderine “Kaç yaşına geldim, hala şu koyunlardan kurtulamadım.” demiş. Herkes onaylamış ve ormandaki bütün koyunlara saldırma kararı alınmış. Sürüdeki yaşlı veya genç her kurt koyunları bulup onları avlayacakmış.

Ertesi gün kurtlar aramaya koyulmuş. Birkaç koyun yakalanınca herkes kaçıp saklanacak delik aramaya başlamış. Genç bir kurt bir ağacın arkasında kendi yaşlarında bir koyun bulmuş. Koyun yalvarmaya başlayınca kurt çabucak yumuşamaya başlamış çünkü hiç arkadaşı yokmuş ve

koyunla arkadaş olabilirmiş. İlk önce düşmanlarıyla dost olması saçma gelmiş. Ama neden olmasın? Ateşle suyun bile bulunduğu şu dünyada koyunla kurdun dost olması ne kadar zor olabilirdi ki? O anda kurdun ağzından şu sözcükler dökülmüş: “Dost olalım mı?” bu koyuna da saçma gelmiş ama o da kurt gibi düşünmüş. “Olur.” diye cevap verebilmiş sadece, çünkü korkuyormuş. Kurt koyunun bu halini fark edince “Endişelenme, ben onlar gibi değilim.” demiş. Sonra diğer kurtlar onu çağırınca hemen gitmiş.

Akşam yemeğinde sürü lideri sadece bir koyun kaldığını, onu arayacaklarını söyleyince bizim kurt şaşırıp kalmış. Ertesi sabah her şeyi koyuna söyleyecekmiş. Koyun ise o sırada geceyi geçirecek bir yer arıyormuş. Her şeyden habersiz ilk defa yalnızmış ve çok korkuyormuş.

Ertesi gün kurt acı haberi verince koyun içinde büyük bir acı hissetmiş. Özlemiş bu. Hayatı boyunca çekeceği bir ıstırap. Artık kurttan başka kimsesinin kalmadığını anlayınca tek çaresinin ona güvenmek olduğunu fark

etmiş. Kurtla her gün buluşmayı planlamışlar. Günler böyle geçip gidiyormuş ta ki o güne kadar.

O gün yine normal bir şekilde buluşmuşlar. Konuşurken kurt, "Hadi onu avla diye." bir ses duymuş. Arkasını dönünce ispiyoncu kurdu görmüş. Onun yanına gidip "Sen git ben onu avlarım." demiş. İspiyoncu kurt gidiyormuş gibi yapıp ağacın arkasından onları seyretmiş. Kurt, koyuna açıklama yapması gerektiğini hissetmiş. "O ispiyoncu kurt, onu şimdilik uzaklaştırdım ama geri gelebilir, gitmem gerek." demiş. Koyun ise "Seni sürüye söylemez değil mi?" diye sorsa da umduğu cevabı alamamış. Kurt "Sanmıyorum o elbet beni ispiyonlar." demiş ve ayrılmış.

Koyun için o gece geçmek bilmemiş. Çok korkuyormuş, tek arkadaşına bir şey olacak diye. Kurt içinde pek iyi değilmiş. Akşam ispiyoncu kurt her şeyi açıklamış. Bütün kurtlar bizim kurda söylemesi için baskı yapmış ama kurt söylememekte diretmiş. En sonunda onu zindana atmışlar.

Ertesi gün tüm kurtlar o koyunu aramaya koyulunca evde kimse kalmamış. Koyun ise kurt gelmediği için şüphelenmiş. Onun ayak izlerini bulup gizlice evlerine gitmeye çalışmış. Eve vardığında evin kapısı açık ve bomboşmuş.

Eve girince duygulanmış. Eskiden onun da böyle bir evi varmış. Ama bu düşüncelerden çabucak sıyrılmış. Şimdi bunları düşünmenin zamanı değilmiş. Şimdi hayat-taki tek arkadaşını kurtarma zamanıymış. Kurda seslenmiş. Kurt onu duyup koyuna seslenmiş. Koyun sesin geldiği yeri

takip ederek zindanlara ulaşmış. Kurt oradaymış! Hayattaki tek arkadaşı demir parmaklıklar arkasındaymış. Onu kurtarmak kendisinin ellerindeymiş. Kurt ona kasayı göstermiş. Koyun anahtarı alıp kilidi açmış. Kurt çıkınca hemen "Çabucak gidelim, birazdan dönerler." demiş. Evden çıkıp ormandan kaçmışlar.

O günden sonra beraber bambaşka bir ormanda yaşamışlar. Aylar, yıllar geçmiş ama ayrılmamışlar. Artık onların arasına kimse giremezmiş.

Bazen düşünürlermiş "Biz nasıl böyle arkadaş olduk?" diye, ama cevap hep aynıymış, "Dostluk, şartsız gerçekleşen bir şeydir."

Emre ÇINAR | 6-C

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Eylül Orhan

Doğum Yeri ve Tarihi: Gaziantep,
10.09.2010

Okuduğu İlkokul: Gül Salih Şenli İlkokulu
Şimdiki Sınıfı: 5. Sınıf

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Kitap oku-
mak, şiir okumak, müzik dinlemek

Özel Yetenekleri: Tiyatro, Şiir okumak

Varsa Başarıları: Mangala ve şiir okuma
yarışmaları

HAYALLERİM

Mutlu olmak için kapatırım gözlerimi,
Dalarım hayaller alemine.
Bazen aydede bana masal okur,
Bazen leyleklerle uçarım başka diyarlara.

Açtığımda gözlerimi,
Alırım renkli kalemlerimi.
Hayallerim resim olur, hikâye olur.
Bembeyaz defterimde yerini bulur.

En büyük hazinem defterim benim,
Hiç durmadan yazar renkli kalemleirim.
Uçsuz bucaksız hayallerim,
Tek varlığım sanki benim.

Eylül ORHAN | 5-C

KAYIP FOTOĞRAF

O gün Ömer ve Onur sınıf nöbetçisiydi. Zil çalınca herkes dışarı çıktı. Onur öbür derse hazırlık yaparken Ömer de biraz kitap okudu. Bir ara Hatice Abla gelip yerleri sildi ve çöpleri topladı.

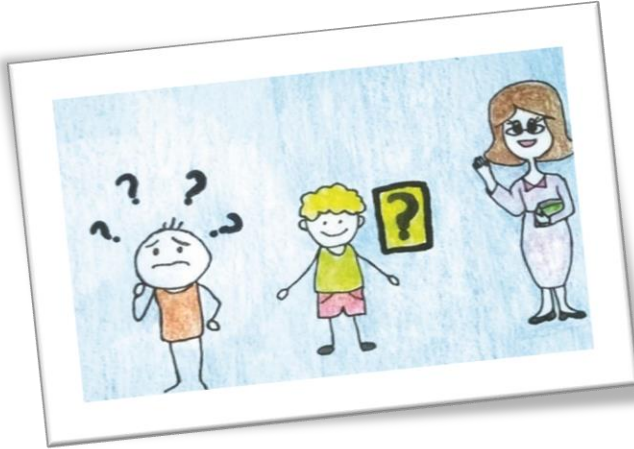
Zil çaldı herkes içeri girdi ve yerlerine oturdu ama Osman her yeri geziyordu. Belli ki bir şey arıyordu. Ömer dayanamayıp Osman'ın yanına gitti.

-Osman ne arıyorsun?

-Bir fotoğraf arıyorum.

Ömer de Osman ile birlikte aramaya başladı. Ömer çok merak ediyordu. Acaba Osman için niye bu kadar önemliydi bu fotoğraf? Ömer annesinin veya bir aile bireyinin fotoğrafı olacağını düşünüyordu.

Öğretmen içeri girdi ama Osman bunu fark etmedi bile. Öğretmen kısa bir süre bekledi. Bu süre Osman'ın öğretmeni fark etmesine yeterli oldu. Öğretmende Osman'ın bir şey aradığını anlamıştı.

-Ne arıyorsun Osman?

-Bir fotoğraf arıyordum, özür dilerim öğretmenim.

-Tamam, sorun yok. Buldun mu bari?

-Hayır.

-Peki, nöbetçiler kim?

Onur ve Ömer ayağa kalktılar ve:

- Biziz öğretmenim, dediler.

-Siz gördünüz mü?

-Hayır.

-Tamam teneffüste üçünüzde yanıma gelin şimdi derse geçelim.

Ders bittikten sonra üçü de öğretmenin yanına gitti. Öğretmen:

-Nöbetçiler bu sınıfa kimler girdi?

Onur ve Ömer:

-Hiç kimse.

Öğretmen:

-Emin misiniz?

Onur:

-Hımmmm... Aaaa!

Öğretmen:

-Buldun mu?

-Hatice Abla...

-Tamam, benimle gelin.

Hep birlikte Hatice ablanın yanına gittiler.

-Kolay gelsin Hatice.

-Sağ olun hocam, bir şey mi oldu?

-Yok, bizim Osman'ın sınıfta fotoğrafı kaybolmuş.

Sen gördün mü ?

-Evet o fotoğraf...

Osman atıldı.

-Nerede?

-Defterlerinin arasına bak.

Zaten Hatice abla cümleyi tamamlamadan Osman gitmişti. Osman fotoğrafına kavuşsa da Ömer sorularının cevabına kavuşamadı. Ama hepsi mutluydu.

Çünkü birini mutlu etmek herkesi mutlu eder.

Eylül ORHAN | 5-C

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Fırat Pek

Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir
25/08/2008

Okuduğu İlkokul: Necatibey İlkokulu

Şimdiki Sınıfı: 8/B

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): yüzme, bisiklet binmek

Özel Yetenekleri: futbol

KORONA

Çin'den çıktı bir virüs,
Duyunca şaşırttı bizi.
Ölenleri duyunca,
İnanmadık bir anda.

Sınır tanımadan yayıldı,
Tüm dünyayı sardığını duyunca,
Can kayıpları olmaya başlayınca
İnanamadık bir anda.

Kâbus gibi çöktü üstümüze,
Kahrolasınca korona.
Ev hapsine sokunca,
İnanamadık bir anda.

Özgürlüğü elimizden alınca,
Nereden geldin korona,
Canımız sıkılmaya başlayınca,
İnanamadık bir anda.

Fırat PEK | 8-B

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Gülgün Tuğdem GEÇGİL
Doğum Yeri ve Tarihi: Muğla/Milas,25.08.2010

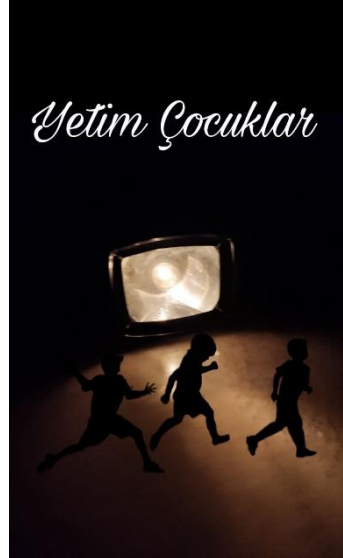
Okuduğu İlkokul: Necatibey İlkokulu
Şimdiki Sınıfı:6/A

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Arkadaşlar ve Ailemle Zaman Geçirmek, Kitap Okumak

Özel Yetenekleri: Dans, Tiyatro

YETİM HANE

Adana'nın, Darılık Köyü'nde doğan Bekir, maddi durumu yetersiz olan bir ailenin çocuğuydu. İstanbul'a hayaller içerisinde gelip yeni bir hayat kuracaklardı. Hiçbir şey yolunda gitmediği gibi hayalleri de buruşturulmuş bir kağıt parçası gibi çöpe atılmıştı. Bekir henüz dört yaşındaydı. Ailesinin başka çaresi olmadığı için Bekir'i ve kız kardeşleri Özlem ve Öznur'u farklı yetimhanelere vermek zorunda kalmışlardı.

Hayatı alt üst olmuştu küçük Bekir'in. Artık yetimdi. Aynı zamanda kız kardeşleriyle de ayrılmıştı. İlk başlarda onun için yaşam çok zordu. Günler geçtikçe, yaşamış olduğu gerçeğin değişmeyeceğini anladığı için bu duruma ayak uydurmak zorunda kalmıştı.

Yurtta arkadaşlarıyla mutlu geçirirdi zamanını. Bazen isterdi onun da bir ailesi olsun, yuvası olup birilerine "Anne!" "Baba!" desin.

Geceleri ona masal okuyup, alnından öpen bir anesi, onunla futbol oynayan bir babası hatta ödevlerine yardım eden ablası ya da abisi, ablası ve abisi yoksa küçük bir kardeşi olsun o da isterdi. Aslında ailesi ve kardeşleri vardı ama çok küçük yaşta ayrıldığı için simalarını bile hatırlamıyordu. Kendi hayal dünyasında anne, baba ve kardeşler yaratmıştı.

Bütün istediği bir aileye sahip olmaktı. Bekir gerçek ailesini çok merak ediyordu. Kararı şuydu:

"On sekiz yaşına geleceğim ve bu yurttan ayrılıp gerçek ailemi bulacağım" derdi. Henüz on üç yaşındaydı. Daha küçüktü yetimhaneden ayrılmak için. Yetkililer onun on sekiz yaşından sonra yetimhaneden ayrılmasına izin veriyordu. Çok heyecanlıydı çünkü iki gün sonra doğum günüydü. Yeni bir yaşına daha girecek ve on sekiz yaşına az kalacaktı. Bu kararını arkadaşları Ahmet ve Mehmet'le paylaşmıştı. Arkadaşları onu yalnız bırakmayacaklarını söylemişti. Bekir bunu duyduğunda yüzünde hafif bir tebessüm oluşmuştu.

Akşam olunca görevli içeri girip çocuklara:

“Haydi, yataklara saat çok geç oldu!” diye uyarırdı. Ama saat daha 20.45’ti. Bu Bekir ve arkadaşlarına göre çok erken bir saattti. Görevli gidince ve herkes uyuyunca Bekir ve arkadaşları yorganı üstlerine kadar çeker, aileleri hakkında hayaller kurar, o sırada da uyuyup kalırlardı.

Ertesi gün uyandıklarında, çok güzel bir sofrayı onları bekliyordu. Yetimhanenin sahibi Ayten Hanım (tüm çocukların annesi), onlara iki gün sonra hem yeni yılın yaklaştığını aynı zamanda Bekir’in doğum günü olduğu için süslemeler yapıp parti vereceğini açıkladı. O saatten sonra çocukların neşesine ve heyecanına diyecek bir söz yoktu. Çocuklar hep bir ağızdan Ayten annelerine sevgi ve teşekkürlerini sunmuşlardı. Kahvaltının ardından Ayten anneleri ile birlikte dersliklerine geçmişlerdi.

Güzel bir gün geçirdikten sonra çocukların odalarına çekilme vakti gelmişti. Oda görevlisi Sadık Bey’ kontrolünden sonra ışık kapanır, yataklar birleşir ve fenerler açılırdı. Her fener açıldığında yeni maceralar gelirdi. Çocuklar bir gün lunaparkta diğer gün sahil kenarında hayallere dalar öylece uyuyup kalırlardı.

Bu seferki hikaye Mehmet’indi. Mehmet iki yaşında ailesini trafik kazasında kaybeden ve sağ çıkan tek kişiydi. Ailesi hayata gözlerini yumduğu için teyzesinde kalması gerekiyordu. Ama üvey teyzesi Semra onu evde bir fazlalık gördüğü için yurda bırakmıştı.

Herkesin karanlık ve soğuk bir geçmişi vardı...

Ayten hanım tüm çocuklarını uyuttuktan sonra kendi odasına çekilirdi. Eski fotoğraflara baktıkça o yaşadığı üzücü hikayesi gelirdi aklına. 1950’de doğan Ayten

kötü bir çocukluk geçirmişti. Babası ailesi ile ilgilenmeyen, ayyaş serseri bir adamdı. Eve her geldiğinde evin huzuru kaçardı. Ayten kendisini odasına kilitler, yorganı kafasına kadar çeker, sesler kesilene kadar ağlar ve o soğuk duvarlar arasında uykuya dalmaya çalışırdı. Çünkü her sabah akşama göre çok daha iyi geçerdi.

Annesinin hastalığı nedeniyle çoğu işe Ayten baktı. Annesinin durumu gitgide kötüye gidiyordu. Sabaha karşı şiddetli bir öksürük nedeniyle hastaneye kaldırılmıştı. Meryem hanım saat 07.48'de o beyaz masa üzerinde hayata veda etmişti. Henüz dokuz yaşında olan Ayten hayatta tek başına kalmıştı. Annesinin ölümünün üzerinden henüz iki ay geçmesine rağmen babasının başka bir kadınla evlenmesine şaşırılmıştı. Yeni gelen cici anne Ayten'i evde istemediği için babası onu yetimhaneye vermişti. Babasından nefret ettiği halde (çünkü annesinin ölüm nedeninin babası olduğunu düşünüyordu) evini bırakmak istemiyordu. Orada ne kadar kötü anıları olsa da annesi ile geçirdiği mutlu ve güzel anıları da vardı. Ama yine de Ayten'i yurda vermişlerdi. Yaşadığı bu geçmişten dolayı ilk başta kimse Ayten ile konuşmaz, onu dışlardı. Ayten buna üzülür ama belli etmezdi. Babasının bu davranışlarından dolayı hiçbir erkeğe güvenmeyen Ayten kendini çocuklara adanmıştı.

Aslında olaylara dışından değil, içinden bakmak gerekliydi.

Ayten anne o güne özel unutulmayacak bir sofraya hazırlamıştı. Ağaçlar süslenmiş, hediyeler hazırlanmıştı. Çocuklar hediyelerini açınca istedikleri şeyler çıkınca çok

şasırmıştı. Çünkü gece yatmadan önce istedikleri şeyleri bir kağıda yazmışlar ve yastıklarının altına koymuşlardı. Ayten anne çocuklar uyuyunca dikkatli bir şekilde kağıtları toplamış ve çocukların istediği hediyeleri hazırlamıştı. Çocuklar o günün güzel geçeceğinden emindi Ayten Hanım herkese zencefilli kurabiye adam yapmış ve sıcak çikolata vermişti. Bütün çocuklar içeride karın yağışını izlerken Çiçek:

“Arkadaşlar hadi dışarıda kartopu oynayalım. Ayten anneden izin alırız. İzin verirse aşağıya inip kardan adam yapalım” dedi. Bütün çocuklar buna katılınca ve Ayten anne izin verince aşağıya inip kartopu oynadılar ve kardan adam yaptılar.

Sedef ve Çiçek kartopu oynarken küçük bir sandık buldular. Bu sandıkta küçük bir kıza ait günlük vardı. Sandığı alıp Ayten annenin yanına gittiler. Ayten Hanım bu günlüğü okuyunca ilk başta gözleri doldu. Çünkü bu günlük ona aitti. Çocuklar bunu öğrenince hep birlikte Ayten anneye sarıldılar, aynı kaderi paylaştıkları için onu daha çok sevdiler.

Bir yılbaşının bu kadar güzel geçeceğini kimse tahmin edemezdi. Kim bilir belki Ayten’in en güzel anısıydı. Sevgi insanların yapmacık olarak konuşmasıyla değil, sana bakışından anlaşılır.

Gülgün Tuğdem GEÇGİL | 6-A

OKUMA SEVGİSİ

Yeni bir dünya kapısı,
Bir portal gibi.
Kokusuna doyum olmaz,
Çiçek koklamak gibi.

Okumak en güzel şey,
Aynı senin gibi.
Ne kadar okursan beni,
Bulursun eksiklerini.

Okudukça seveceksin,
Sevdikçe daha da isteyeceksin.
Benimle yeni maceralara,
Katılmak ister misin?

Roman, masal, hikâye,
Beraber girelim öyküme.
Sen ve ben birlik olunca,
Yoktur sevmeyeceğin kütüphane.

Portal kapısı açıldı,
Bilgi kutusu saçıldı.
Rengarenk kütüphanemin,
Kitapları çoğaldı.

Gülgün Tuğdem GEÇGİL | 6-A

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Hiranur TOKSES
Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir-Konak
06.02.2010

Okuduğu ilkokul: Necatibey İlkokulu
Şimdiki Sınıfı:7.sınıf B şubesi

Hoşlandığı Şeyler: Kitap okumak, Resim çizmek ,spor yapmak, bisiklete binmek

Varsa Başarıları: Atletizm, resim

KİTAPLAR

Hayatımda tek doğru: kitaplar.

Beni bana bağlayan onlar.

Pek çok bilgi onlarda var.

Onlardadır masalsi dünyalar.

Bilgileri onlardan al.

Şiirlerle, öykülerle kal.

Sunsunlar sana çiçekli dal.

Sen arısın, onlar sana bal.

Hiranur TOKSES | 7-B

ÜÇ KEDİ

Bir varmış bir yokmuş. Yavuz'un evinde, kendi odasında beslediği iki kedi varmış. Bu kedilerden birinin adı Minnak, birinin ise Kömür imiş. Minnak bu eve yeni gelmiş. O sıralar Kömür ile hiç anlaşamazlarmış. Hatta ve hatta kavga ettikleri bile olurmuş. O gün yine bir sabah bu iki kedilerimiz kavga ediyorlarmış. Aralarındaki kavga da aşağıdaki konuşmayla başlamış.

Minnak:

-Yaa Kömür sen mi benim yemeğimi yedin yine. Yeter artık bu kaçınıcı?

Kömür:

-N'apayım ben kendi yemeğim ile doymuyorum. Biliyorsun ki günde üç kez yemek yeme hakkımız var. Sabah, öğle ve akşam.

Minnak:

-Bak kendi ağzınla bile söylüyorsun günde üç kez yemek hakkımız var, diye. Sen benim yemeğimi de yiyorsun ben nasıl doyabilirim? Ayıp ettiğinin farkında mısın?

Kömür:

- Tamam, Minnak. Tamam, özür dilerim.

Minnak:

- Bir daha yapmaz isen çok sevinirim, demiş.

İşte Minnak ile Kömür böyle tartışırlarmış bazen. En azından sonradan bu sorunları çözülmüş eskisi gibi sık tartışmazlarmış.

Birkaç ay sonra aralarına bir arkadaş daha katılmış. Onun adı ise Boncuk 'muş. Maalesef bizim iki yaramaz kedi Boncuk ile hiç anlaşamamışlar. Bunun nedeni ise Boncuğu çok kıskanmışlar. Boncuğun siyah beyaz bir kürkü, yeşil gözleri ve çok güzel daire desenli bir kuyruğu varmış. Bu yüzden çok kıskanmışlar. Ama Boncuk, Minnak ile Kömür'ü çok mu çok sevmiş. Dostlukların sağlayan buymuş işte böyle bu üç kedi en sonunda çok iyi anlaşmışlar.

Hiranur TOKSES | 7-B

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: İsmet Baran ÇİĞDEM
Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir/Bornova,10.05.2009

Okuduğu İlkokul: Necatibey İlkokulu
Şimdiki Sınıfı:7/B

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Futbol Oynamak

Özel Yetenekleri:Futbol

KİTAP OKUMAK

Niye gülüyorlar okuyana?
Oku, cahilliğe veda et.
Oku ki hayal gücüm genişlesin.
Sen oku gülenleri görmezden gel.

Bırak sorsunlar:
Ne anlıyorsun, diye.
Sen devam et,
Okuduğunu anlamaya.

Devam et ki,
Görsünler diye.
En iyi arkadaşın
Kitap olduğunu.

İsmet Baran ÇİĞDEM | 7-B

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: İsra Sıla Arın

Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir-Karabağlar
12.04.2010

Okuduğu İlkokul: Hakimiyeti Milliye
Şimdiki Sınıfı: 6/C

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Resim çizmek, Kitap okumak

Özel Yetenekleri: Şiir ve Kompozisyon Yazmak

MUTLULUK

Siz mutlu olmak nedir bilir misiniz ? Bu hayata sıcak bir tebessümle gülümsemek, bütün sorunları çözebilir. Mutlu olmak için illâ bir sebep, bir olay gerçekleşmesi gerekir mi sizce? Bazen sabah uyandığımız için bile, huzurlu olabiliriz.

Gülümseyince hayatın yeni bir kapısı açılır. Unutmayın bu kapıyı herkes göremez! Eğer siz de bu kapıyı görmek isterseniz, derin bir nefes alın ve sebepsizce gülümseyin, işte o zaman fark edeceksiniz. Dünyaya gülümseyince onun da size gülümsediğini. Farklı bir bakış açısı, güzel bir düşünce, herhangi bir sevdiğinizden iltifat almak yüzünüzde güller açmasına, kalbinizde ise şenlik kopmasını sağlayabilir. Üzgün bir insanı mutlu etmek zor olabilir ama en sonunda onun gülümsediğini görmek dünyanın bütün kötülüklerden arındığı hissini verebilir.

Bu hayattaki en güzel dünya sizin gülüşünüzün altında saklı....

İsra Sıla ARIN | 6-C

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Kuzey ŞAFK

Doğum Yeri ve Tarihi:İzmir 27.07.2011

Okuduğu İlkokul: Necatibetbey İlkokulu

Şimdiki Sınıfı:5/B

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Oyun programlamak, yüzmek

Özel Yetenekleri: Program yapmak

Varsa Başarıları: Oyunum yayınlandı

DENİZDEKİ UFUK ÇİZGİSİ

Denize bir tutkusu olan bir lisenin macerasıdır bu hikâye.

Küçüklüğünden beri denize bir ilgisi vardı. Mariyana Çukurun'dan uçsuz bucaksız okyanuslara kadar geniş bir maceraya dalmak istiyordu.

Gökhan önce bir tekne bulmalıydı. Macerasının ilk adımıydı ama bir sorun vardı: O tekneyi nasıl ve nerede bulacaktı? Çalışıp para biriktirerek eski bir tekne satın almayı kafasına koydu. Bunun için iş aramaya koyuldu.

Şansı yaver gitti. Dükkânda iş buldu Gökhan. Tesadüf bu ya! Dükkân sahibinin eski bir teknesi varmış. Eğer orda bir ay çalışırsa ona otuz yıl önce kullandığı artık eskimiş, kırık

dökük teknesini verecekmış. Gökhan bu teklife çok mutlu oldu. Teklifi hemen kabul etti.

Gökhan zaman kaybetmeden işe başladı. Dükkânı süpürüyor, müşterileri güler yüzle karşılayıp siparişlerini dükkân sahibinin yönlendirmesiyle bulup getiriyordu.

Yoksulluğun gözü kör olsun. Eğitim almamıştı. Bu yüzden de hesap işinde zorlanıyordu. Patron ona hesaplamanın nasıl yapılacağını öğretti. Hesabı öğrendikten sonra da kasiyerlik yapmaya başladı.

Bakkalda ilk hafta bitmiş, ikincisi başlıyordu. Bir gün geç saatlerde eve yorgun argın gitti. Hemen uyudu. Sabah uyandığında işe geç kaldığını anladı. Hemen giyinip dükkâna koştu. Ali Bey geç kaldığı için onu azıcık. Gökhan bir daha geç kalmayacağına söz verdi Ali Bey'e. Bu olaydan sonra daha fazla gayret göstererek çalıştı.

Nihayet son gün gelmişti. Ali Bey tekneyi ona verecekti. Dükkânı kapayan Ali Bey, Gökhan'ı alıp teknenin

bulunduğu yere götürdü. Gökhan tekneyi görünce gözlerine inanamadı. Karşısında her tarafı onarılmış ve beyaza boyanmış pırıl pırıl bir tekne duruyordu. Meğerse işten fırsat buldukça Ali Bey gelip tekneyi onarıyormuş. Ali Bey Gökhan'ın cebine biraz da para koyup:

-Hayallerini gerçekleştirmek için gösterdiğin çabadan dolayı seni tebrik ederim. Yolun açık olsun evlat.

Gökhan, Ali Bey'e teşekkür ederek elini öpüp eve koştu. Anne ve babasıyla vedalaştı. Artık maceraya atılmanın zamanı gelmişti. Teknesine bindi. Yolculuğa başladı.

Tekneye bindi ve Gökhan o denizin sonsuz ufkuna doğru yolculuğuna koyuldu.

Gökyüzü masmaviydi. Gökhan'a denizi andırıyordu. Şafak sökerken birdenbire denizden kocaman kollar beliriverdi. Gökhan'ı çekti suyun dibine, Gökhan önceden kumsaldan topladığı taşlardan en sivrisini cebinden çıkarıp ahtapotun kocaman kollarından onu tutan koluna bütün gücü ile sapladı, O acı ile ahtapot Gökhan'ı bırakıverdi.

Macera ararken az kalsın canından olacaktı Gökhan. Hemen tekneye çıktı ve yoluna devam etti. Denizin dibinde kim bilir neler neler vardı? Habire bunu soruyordu kendine. O düşünceleri bırakıp yoluna tekrar devam etti, Gökhan. Küreği sallaya sallaya, denizin sesini duya duya gece olmuştu bile. Gökhan uyuklarken birden güneş gibi parlayan bir şey vardı, ona doğru koştu Gökhan ama bu bir uykuydu nefes nefese kalarak uyandı Gökhan.

Güneş doğmuş gökyüzü aydınlanmıştı. Gökhan teknesine baktığında teknesinde delik açıldığını görmüştü, hemen bir havlu alıp deliği tıkadı. Her şey sanki üst üste geliyordu, birden düşündü, o deliği ahtapot açmış olabilir miydi?

Tahmin ettiği gibi olmuştu. Tekrardan ahtapotun kolları belirmişti. Gökhan çok hızlı bir şekilde kendisine yakın olan bir adaya doğru kürek çekiyordu. Bir yandan da ahtapot tekneye vurmaya devam ediyordu. Gökhan bir yandan havluyla tıkadığı delikten suyun gelişini gördü ayağıyla tıkadı, Bir yandan da var gücüyle küreklere asıldı. Adaya yaklaşıyordu adaya gitmişti ve uzun bir “oh” çekti.

Teknesini adaya çekti, acıkmıştı son kalan enerjisi ile yüksek bir tepeye çıktı ve tepeden baktığında az ileride meyve ağacını görmüştü, evde hazırladığı yemeği ahtapot tekneyi sakladığı esnada denize düşmüştü Gökhan, meyve ağacının meyvesini yedi ve adada ne tür vahşi hayvan olduğunu bilmediği için o geceyi güvende geçirebilmek için barınak yaptı.

Teknesinde ki delik büyümüşü büyük dalgalar gitmesini engelliyordu. Tahtalarla yığın yapıp haber bekliyordu. Su kaynağını o sırada buldu. Gece olmuştu. Geceyi geçirmek için kendine ağaçlardan topladığı dalları birleştirip o gecelik geçici bir ağaç ev yaptı Gökhan, ardından yaptığı ağaç evi sağlam bir ağaca yerleştirdi ve geceyi orada geçirdi.

Sabahleyin uyanıp teknesine baktığında teknesi kötü durumdaydı. Teknesini dallar ile sıkıştırarak tamir etti.

Her geçen gün Gökhan ağaç evini geliştirerek bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştı. Üç hafta sonra bir gemi gördü. Gökhan, çok sevinmişti ve hiç zaman kaybetmeden topladığı yığını yaktı ve kayığı ile kürekleri tüm gayreti ile tekneye bindi ve memleketine tekrardan döndü.

Kuzey ŞAFAK | 5-B

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Maviège ALPUĞAN
Doğum Yeri ve Tarihi: BODRUM
18.06.2008

Okuduğu ilkokul: Meliha ve Doğan Akad İlkokulu
Şimdiki Sınıfı: 8/A

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Film izlemek, spor yapmak.

Özel Yetenekleri: Akıldan büyük sayıları çarpabilmek, bölebilmek.

Varsa Başarıları: Okul üçüncülüğü.

OSU VE BOSU

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Osu ve Bosu adında iki kardeş Hosu Köyü'nde yaşarlarmış. Bu kardeşler birbiriyle hiç ama hiç anlaşamazmış. Her sabah kavgalarından dolayı köylüler rahatsız olurmuş.

Köylüler oturup nasıl bir çare buluruz diye düşünmüşler. Akıllarına bir sürü fikir gelmiş fakat bu soruna bir çare bulamamışlar. Aralarından biri şu fikri öne sürmüştü "Bence Osu ve Bosu'yu hepimizin hektarlarını çalan ve yiyen tek gözlü canavarı bulmaya yollayalım yakalamadan da

köye geri dönmeyenler ancak böyle affedebiliriz.” demiş. Bütün köylüler bu fikri kabul etmişler.

Gün ağarırken Osu ve Bosu yola çıkmış. Az gitmişler uz gitmişler dere tepe düz gitmişler ve sonunda tek gözlü canavarın mağarasına varmışlar. Osu ve Bosu mağaranın girişinin kapalı olduğunu görmüş. Kapıyı açmak için bütün güçlerini kullanmışlar; fakat kapı neredeyse bir bina kadar olduğu için açamamışlar. Osu çok cesur bir şekilde öne atılarak canavarı düelloya çağırmış: “Hey Canavarcık! Eğer korkmuyorsan aç kapıyı ve benle dövüş.” diye bağırarak. Osu ne kadar cesursa Bosu'da bir o kadar korkakmış. Kardeşi bu lafları edince ödü patlamış. Bosu Korkudan titreyerek kardeşine “Bu iyi bir fikir değil gibi gözüküyor Osu sonuçta canavar dağ kadar onla nasıl kapışacaksın?” demiş. Osu kardeşine bir planı olduğunu söylemiş. Canavar Osu'nun laflarını duyunca çok sinirlenmiş ve koca kapıyı tek yumrukla kırmış. Bunu gören Bosu hemen saklanmış. Ama Osu cesurca kılıcını çekip canavara saldırmış. Canavar çok büyük olduğu için hızlı değilmiş ama her yürüyüşünde yeryüzü deprem oluyormuşçasına sallanıyormuş. Osu canavarı biraz yorunca planını uygulamaya karar vermiş. Bir ağacın etrafında koşmaya başlamış. Canavar da onun peşinden koşuyormuş. En sonunda başı dönen canavar yere düşmüş. Osu gülererek sevinmiş. Ama Tam canavarı tahtalı köye yollayacakken canavar tek eliyle Osu'yu yakalamış. Osu Bosu'ya seslenmiş “Bosu! Yosun al ve tosula.” demiş. Osu ve Bosu'nun kendi arasında konuşurken kullandığı dilde bu cümle: “İpi al ve dola.” demekmiş. Bosu Osu'nun planını anlamıştı. Hızlıca işe koyuldu. Korkak olmasına

rağmen ipi alıp göz açıp kapayıncaya kadar canavarın etrafına doladı. Canavar elini açmak sorunda kaldı. Bu sayede Bosu hem Osu'yu kurtardı hem de canavarı yendi.

Bosu sonunda korkaklığını yenmişti ve artık Osu ile Bosu birbirleriyle anlaşabiliyorlardı. En sonunda mutlu bir şekilde köye döndüler ve mutlu mesut sonsuza dek yaşadılar...

Maviege ALPUĞAN | 8-A

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı:	Mehmet Doğan BAĞ
Doğum Yeri ve Tarihi:	06.12.2009
Okuduğu İlkokul:	Necatibey İlkokulu
Şimdiki Sınıfı:	6/C
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler):	Kitap okumak, bisikete binmek, lego yapmak, matematik problemi çözmek, resim çizmek
Özel Yetenekleri:	Resim çizmek
Varsa Başarıları:	Yıl sonu sınıf 2.liği ,okuma yazma birinciliği.

VATAN

Vatan sayesinde oldu birlik
Nerede birlik orada dirlik.
Atam sayesinde oldu beraberlik,
Sağ olsun bu VATAN.

Atam kurdu bu vatani,
Oluşturdu toplumsal dayanışmayı
Getirdi birlik ve beraberliği
Sağ olsun bu VATAN.

Mehmet Doğan BAĞ | 6-C

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı Miraç Batın ALGÜL:
Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir, 26.04.2011

Okuduğu İlkokul: Ş.Üst.Teğ.Sadullah
Sever İlkokulu Şim-
diki Sınıfı: 5/C

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Futbol

Özel Yetenekleri: Futbol oynamak

ORMAN YANGINLARI

Yaktınız ormanları,
Kahrettiniz bizleri.
Küçülürüz sandınız.
Büyüttünüz bizleri,
Bir ağacın dalı gibi.
Sarıp salsak bile,
Savrulup kopsak bile,
Her defasında
Daha yeşil daha güz,
Göreceksiniz bizleri.
İki devlet bir oldu,
Ateşler kül oldu,
Kardaşım bana yar oldu.
Var olasın can Azerbaycan.

Miraç Batın Akgül | 5-C

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Neriman ÖZTEN
Doğum Yeri ve Tarihi: Denizli
11.03.2011

Okuduğu İlkokul: Necatibey İlkokulu
Şimdiki Sınıfı: 5/A

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Kitap oku-
mak ve müzik dinlemek

Özel Yetenekleri: Resim çizmek

BÜYÜK DESTAN

Dünya'nın en büyük destanı,
Çanakkale'de yazıldı.
Dünya bu heybetli orduyu,
Tarihlerine yazdı.

Mehmetçik şehadet gömleğini giymiş.
Aslan olmuş, siperlerde kükremiş.
Düşman ordusu kendi mezarını,
Çanakkale'de kazmış.

Övün, sevin şehitsin sen
Şehitsin ki göğe yükselen.
Hep hatırlayacak seni bu millet.
Ruhun şad olsun, mekânın cennet.

Türkün en büyük hazinesi,
Millet ve vatandır.
Çanakkale içinde aynalı çarşı,
Tokat'tan gelen on beşliler vardır.

İstersen bu milletle,
Yedi düvelle saldır.
Bu ordunun Atatürk gibi
Kahraman komutanı vardır,

Neriman ÖZTEN | 5-A

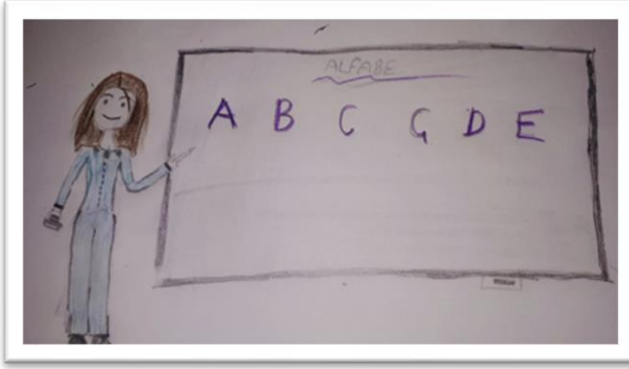

DOĞA'NIN GÜZELLİĞİ

Yemyeşil ağaçlar oluşturur bu güzel yeri.
Koparmaya kıyamaz insan dalından çiçeği.
Huzur verir kuşların o güzel şarkısı,
Doğa huzurun ta kendisi.
Bilemedik biz doğanın kıymetini.
Kestik güzel ağaçlarımızı, kirlettik çevreyi.
Şimdi anladık değerini,
Koruyalım dünyamızın nefesini.
Bin bir hayvan yaşar doğada,
Evdır burası onlara.
Zarar verme canlılara,
Sahip çık hayvanlara.
Dur diyelim yangınlara,
Hemen 117'yi ara,
Sahip çık doğaya.
Doğa bize verilmiş en büyük hazine,
Canlılara verilmiş bir hediye.
Onu korumak hepimize vazife.

Neriman ÖZTEN | 5-A

ÖĞRET ÖĞRETMENİM

Doğan bir güneşe benzer.
Saçtın tüm bilgilerini.
Öğrettin her şeyi bana,
Benim güzel öğretmenim.

Işık tuttun insanlığa.
Bilgi kaynağı oldun bana.
Çok şey öğret öğretmenim,
Sana koşan yavrulara.

Atatürk de öğrenciydi.
Hepimize oldu Ata.
Böyle öğrenciler verin,
Bu yüce Türk vatanına.

Neriman ÖZTEN | 5-A

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Ömer Efe BADUR
Doğum Yeri ve Tarihi: İZMİR 25.09.2008
Okuduğu İlkokul: Necatibey İlkokulu
Şimdiki Sınıfı: 8/A
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Film izlemek, kitap okumak.
Özel Yetenekleri: Hızlı okuma.
Varsa Başarıları: Okul birincilikleri, münazara ikinciliği.

DUYGU

Size ilk önce kısaca duygunun tanımını yapayım. Duygu sözlük anlamı olarak bir olay sonucu kişinin dış dünyaya gösterdiği tepkilerdir. Duyguları günlük hayatımızda çokça kullanıyor bunu hepimiz biliyoruz. Üzülme, sevinme vb. Günlük hayatımızda kullandığımız duygulardandır.

Yaşadığımız olaya göre duygular farklılık da gösterebilir. Mesela bir insan sınavdan iyi bir sonuç elde ederse mutlu olur değil mi? Veya seni üzen bir şey olduğunda doğal olarak üzülürsün. Kimi insana göre duygunun baskın olma oranı değişebilir. Mesela korku duygusunu az hissedenlere “cesaretli” deriz. Çok ağlayana veya üzülenlere halk tabiri “sulu göz” deriz. Yani aslında duygu yaşadığımız olaya ve insana bağlıdır diyebiliriz. Bu ara da duygusuz bir hayat düşünebiliyor musunuz? Ben buraya Murathan Mungan’ın bir sözünü bırakıyorum: “Hayat bazılarında

mutsuz olmakla, duygusuz olmak arasında bir tercih hakkı tanır. Daha fazlasını değil.” Bu sözü biraz açıklayayım. Burada duygusuz bir ortamın bize daha ağır geleceğini söylüyor. Bir insan sınavdan iyi bir sonuç alırsa sizce somurta somurta bakar mı? İşte olayda bu. Duygularımızla belki de hayatımıza bir güzellik katıyoruz. Mesela meraklı olmak. Meraklı olursak bir konuya ilgimiz daha çok artar. Böylece bu konu ile ilgili bir iş veya çalışma bizim kariyerimizi de belirleyebilir.

Duygular kısaca aklınıza gelebilecek her şeyde rol oynar. Saygılı olmakta bir duygudur. İnsanın başka bir insana nasıl yaklaşacağını öğretir. Duygularda bir öğüt ve güzellik vardır. Bu her yerde anlaşılır bir gözle görülebilir. İnsanın sevme duygusu bir şeye yön verir. Kısaca duygu her yerdedir.

Ömer Efe BADUR | 8-A

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Sadem Gülşen

Doğum Yeri ve Tarihi: Konak/İzmir 24,05,2011

Okuduğu İlkokul: Murat reis İlkokulu

Şimdiki Sınıfı:5/C

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): müzik dinlemek, hikaye yazmak

Özel Yetenekleri: dans etmek, voleybol oynamak

KRALİÇE HAYALİ

Bir zamanlar Esmâ, adında çekingen ama çok güzel bir kız varmış. Bu kız çok yoksulmuş. Kara gözlü, kara kaşlı bir kızmış. Bu Esmâ duvarları kapıları çok eski olan bir evde yalnız başına yaşıyormuş. Bir gün şehirdeki bir şatoya kraliçe seçilecekmış. Bu yüzden kasabadaki tüm kızları davet etmişler ve kraliçe olmak için saklı olan bir yüzüğü bulmaları gerekiyormuş. Esmâ seçilmek çok ama çok istermiş. Hayaller kurmuş. Birkaç gün sonra yüzüğü herkes aramaya çıkmış. Esmâ ben mi bulacağım yüzüğü diye aramamış. Bir gün Esmâ bir yerden yemek almaya gitmiş. Yemeği yiyince başına ağrı girip bayılmış. Esmâ kaçırılmış onu kaçırın babasının arkadaşısıymış. Esmâ hiç görmediği için tanımamış; fakat babası Esmâ'yı bilerek kaçırtmış. Sonra Esmâ uyanmış kalktığıında başında iki tane adam duruyormuş. Adamlara:

-Siz kimsiniz, diye sormuş ama adamlar cevap vermemiş. Sonra adamlar gittiğinde Esmâ yerde bir yüzük bulmuş ve o yüzük kraliçe yüzüğüymüş. Esmâ daha önce yüzüğü gördüğü için çok sevinmiş fakat adamlar onun yüzüğü aldığını görmüş ve bilerek kapıyı açmışlar. Esmâ oradan kaçmış. Hemen soluğu şatoda almış ve yüzüğü göstermiş. Yüzük onaylanmış.

Esmâ artık kraliçeymiş ve yanında iki tane adam varmış. O adamlar Esmâ'yı kaçıran adamlarmış. Esmâ ama siz beni kaçıran adamlarsınız dediğinde adamlar:

- Evet ve babanın arkadaşlarıyız, demişler.

Esmâ:

-Babam beni niye kaçırdı, dediğinde adamlar da:

-Baban senin yanında olamadığı için sana sürpriz yapmak istedi, demişler.

Daha sonra babası gelmiş. Esmâ ile hemen birbirlerini sarılmışlar ve bir ömür boyu mutlu mesut yaşamışlar.

Gökten üç elma düşmüş. Biri Esmâ ile babasına, biri siz masal severlere, biri de bu masalı yazan ben Sadem'e...

Sadem GÜLŞEN | 5-C

BAŞARMAK OLSUN AMACIMIZ

Başarmak olsun amacımız,
Özgüven olsun yoldaşımız,
Doğru olsun adımlarımız,
Hayallerimize ulaşsın yollarımız.

Başarmak olsun amacımız
Ne varsa ulaşılmaz sandığımız,
Azimle, başarıyla ulaşıyoruz,
En önemlisi başarı yolundaki sabrımız.

Başarmak olsun amacımız
Amacımız, hedefimiz ve azmimiz,
Biraz çabayla hepsini çözeriz.
Tırmanarak başarı merdivenlerini,
İşte o zaman yükseliriz.

Sadem GÜLŞEN | 5-C

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Salih Ateş Tokhay
Doğum Yeri ve Tarihi: Konak/İzmir, 04.02.2008
Okuduğu İlkokul: Necatibey İlköğretim Okulu
Şimdiki Sınıfı:8/C
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Kitap okumak, müzik dinlemek, yazı yazmak, resim çizmek
Özel Yetenekleri: Aritmetik, hitabet
Varsa Başarıları: 1. Dönem 8. Sınıflar Birincisi

AİLE İÇİ DOSTLUK

Aile... Toplumun en küçük yapı taşı. Kişiliğin oluşmasında katkısı en fazla olan yer. Belki de geleceği en fazla etkileme kabiliyetine sahip olan topluluk. Neden mi? Söyleyeyim. Kişiliğin oluşmasında etkili olan aile, kişiyi

topluma iyi bir insan olarak kazandırırsa bu gelecekte iyi bireylerin olmasını sağlar. Ve kaçınılmazdır ki bir toplumdaki insanlar ne kadar düşünceliyse, yaratıcıysa o toplumda bir o kadar gelişmiş bir yapıdadır.

Peki ailenin bu marifeti nereden geliyor? Yani ailenin kazandırabileceği şeyleri okul, arkadaşlar, çevre kazandıramaz mı? Tabii ki de onlarında kazandırdığı ve kişiye kattığı çok şey var. Fakat ailenin yeri başkadır. Kişinin ilk

tanıştığı, ilk sevdiği, ilk arkadaş olarak gördüğü kişiler aile grubundadırlar. Bu grup onun katıldığı ilk çevredir.

Düşünsenize annenizin karnındaki o sıcak, karanlık yuvadan çıkıyorsunuz. Etrafta artık kalp atışı sesleri değil de sürekli konuşan insanlar, gürültülü arabalar var. Tüm bu kargaşanın ortasında size yardımcı olacak, yol gösterecek insanların bulunduğu bir gruba dahil oluyorsunuz. Aile!

Etkileşim gösterdiğiniz bu gruptaki insanlar, size bulunmakta olduğunuz yeri tanıtıyor, yaşama dair şeyler öğretiyorlar. Size sevgi gösteriyorlar en önemlisi. Sizinle sanki birer arkadaş, dost gibi yaşıyorlar.

Ailenizle büyük bir dostluk ilişkisi kurmanız o kadar güzel ki. Şahsen örnek vermek gerekirse, benim annemle aramda 19 babamla ise 20 yaş var. Onlar her zaman bana doğru yolu göstermiş, annelik-babalık etmişlerdir. Lakin benimle kurdukları dostlukta epey bir sağlamdır. Bazı aileler var ki ebeveynler kendilerini çocuklarından üstte görüyorlar. Benimkiler öyle değildir. Sanki bir okul arkadaşım gibi, ya da rastgele tanıştığım biri gibidirler benimle. Beni anlamaya çalışırlar, eğlenmeye çalışırlar, sevdiğim şeyleri sevmeye ve öğrenmeye çalışırlar.

Bana göre bireyin topluma kazandırılması için öncelikle ailede dostluk olması gerekli. Ailenin çocuğu geleceğe hazırlamak için onu yakından tanınması, anlaması gerekir. Bunları yapabilecek özelliğe sahip tek şahısta kişisinin arkadaşı oluyor tabii.

Eğer ki ileride bir gün tüm ebeveynler çocuklarını tanımak, anlamak ve onları geleceğe hazırlamak amacıyla onlarla dostluk kurmaya çalışırlarsa, onların her zaman dostları olmasalar bile en güzel ve en etkin dönemlerinde yanlarında olurlarsa, işte o zaman gelecek hepimiz için güzel bir yer olacaktır.

Salih Ateş TOKHAY | 8-C

BENCİLLİK

İnsanın doğuştan sahip olduğu, yaşamak için ihtiyaç duyduğu duygulardan biridir bencillik. Her ne kadar toplumda kötü bir duygu, alışkanlık, durum olarak gösterilse de aslında gayet yararlıdır.

Öncelikli olarak kişinin kendi menfaatleri içindir, kişinin çıkarlarının sağlanması ve korunması onun yararındadır. Bazense sadece kişi ile kalmaz tüm toplumda ortak bir bencillik vardır. Belki ırkçılık, cinsiyetçilik, ayrımcılık ve sınıfçılık yüzündendir, nedeni bilinmez fakat sonuçları tahmin edilebilir.

Bencillik kişi ile kaldığında ve kişinin çıkarlarının durumuna göre güzeldir. Herkes farklı şeyler ister ve bunu yapmak için çabalar. Çabalarken kendini düşünmektir bencillik. Çevreye zarar vermediği sürece güzeldir.

Fakat insanlar bencilliği kötü görüyorlar, ne var yani başka bir kimse kendi isteklerini gerçekleştirdiyse sen kendi isteklerin için çabalamazken, bir şeyler yapmazken o kişi güzel çıkarlar sağladı diye ona “Bencilsin” diyemezsin. Çünkü buna hakkın yok. Sende yap aynısını git bir şeyler dene, yeni şeyler öğren sende kendi çıkarlarını düşün.

Bunda hiçte ayıp bir Şey yok. Sırf toplum böyle diyor diye bunu yapmamak zorunda değilsin.

Bencilik güzeldir, hoŐtur da kötü yönleri de yok değil. Başta olmak üzere bencil bir toplumda kaos ortamı olur, gelecek nesiller narsist birer birey olarak büyür ve geliŐir. Durum bu olunca da diğer çeŐitli Őeylerde nasibini alır tabii. Eğitim, politika, ekonomi vb. alanlarda narsist kişilerin var olması toplumdaki düzeni bozmakla beraber, kişilerin birbirlerine olan saygı ve sevgilerinin yıkılmasını, ortamdaki güvenin yok olmasına sebebiyet verir.

Tüm bunlar ele alındığında Şunu anlıyoruz ki, bencilik her ne kadar kötü bilinse de doğru Şekilde kullanıldığında hem topluma hem de kişiye büyük faydası olan bir durumdur.

Salih Ateş TOKHAY | 8-C

SEVGİ

Her ne kadar çok kapsamlı bir başlık olsa da bazı özel nitelikleri vardır sevginin. Sevgi illa ki bir kimseye duyulmaz. Gerekirse bir eşyaya, çiçeğe, hayvana bile duyulur. Ama bence

en büyük sevgi, bir annenin evladına duyduğu sevgidir. Anne yeri geldiğinde kendine yeni bir şey almayıp evladına giydiren, yeri geldiğinde ise kendi son lokmasını bile evladına veren, hasta olduğu zamanlarda bir dakika bile gözünü kırpmadan uykusuz duran, gece yatağa yattığında “Acaba çocuğumun üstü açıldı mı, üşür mü?” diye kalkıp kontrol eden, ona en iyi eğitim verebilmek için gücü yettiği kadar çabalayan, çocuğu ondan ayrı olduğu zamanlarda “Acaba başına kötü bir şey gelir mi?” diye korku duyan, akli hep onda olan kişidir anne.

Bazen bir anne evladı uzakta olduğunda bile onun ses tonundan üzgün mü, mutlu mu, kızgın mı yoksa kırgın mı olduğunu bile anlayabilir. Onun için bana göre en büyük sevgi evlada duyulan sevgidir. Ama ne yazık ki her kadın annelik duygusunu tatmayabilir. Bu onlar için çok zor bir süreçtir. Onlarda eksik olan sevgi duygusunu ya kendi anne-babalarına karşı ya eşine karşı ya da evlerinde besledikleri bir hayvana karşı gösterebilirler.

Tanıdığım bir insandan örnek vereyim size. Ufak yaşta yakalandığı “toksoplazma” adında bir hastalık yüzünden geçirdiği onca tedavi sürecinden sonra ne yazık ki anne olmadı. İki kere hamile kalmasına rağmen bu hastalığı yüzünden bebeğine hiçbir zaman kavuşamadı. Kendisi bebeğine kavuşamayacağını anladı. Ve bundan dolayı eşiyile aldığı ortak bir karar ile bir köpek sahiplendi. Bir annenin evladına baktığı gibi onu yedirdi, içirdi. Hastalandığında günlerce yanından ayrılmadı. Yeri geldiğinde onu yatağına aldı. Ve on dört yıl sonra köpeği öldüğünde arkasından günlerce ağladı. Tıpkı bir annenin evladına duyduğu sevgi gibiydi onun sevgisi.

Tüm bu örneklerden sonra şunu anlıyoruz ki: Sevgi en çok emek isteyen, fedakârlık gerektiren, hissetmesi ve hissedilmesi zor olan, belki de en ağır duygulardan biri. Fakat bana soracak olursanız sevgi yaşanılmaya değer duygulardan biri. Eğer siz de gerçekten sevgiyi yaşamak istiyorsanız önce kendinizi sevin.

Salih Ateş TOKHAY | 8-C

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Samed Can ÖZTEN
Doğum Yeri ve Tarihi: DENİZLİ 30.01.2008
Okuduğu İlkokul: Gazi İlkokulu
Şimdiki Sınıfı: 8/A
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Film izlemek, kitap okumak, edebiyat eserleri okumak ve incelemek.
Özel Yetenekleri: Ses değiştirme, iyi yazı yazabilmek.
Varsa Başarıları: Denemelerde birinci olmak, yazı yarışmalarında dereceye girmek.

MANTIK, KAVRAMA ve DÜŞÜNCE

Sayın okuyucularım ve dinleyicilerim,

Bugün size başlıktan da anlaşıldığı üzere ‘Mantık, Kavrama ve Düşünce’ hakkında konuşacağım.

İnsanlar düşünen ve akıllı olan canlılardır. Hayatımızın hemen hemen her tarafında bir seçim yapmak ve karar vermek için mantığımızı kullanırız. Mantığımızı kullanmak için öncelikle olayı kavrayıp düşünmemiz lazım. Mantığı söyle açıklayayım; Mantık ya da eseme, Bilginin yapısını inceleyen, doğru ile yanlış arasındaki akıl yürütmenin ayrımını yapan disiplindir, doğru düşüncenin aletidir. Önceleri bir felsefe dalıyken daha sonra kendi başına bir ihtisas alanı

olmuştur. Matematik ve bilgisayar biliminin de parçası haline gelmiştir. Bir disiplin olarak Aristoteles tarafından kurulmuştur. Aristoteles'ten etkilenen Farabi tarafından

iki kısımda kategorize edilmiştir. (düşünce ve sonuç) İbn-i Sina geçicilik ve içirme arasındaki ilişkiyi geliştirmiştir. Çağdaş zamanlarda Frege, Russell ve Wittgenstein önemli katkılar yapmıştır. Tabi ki kimine göre bazen duyguların mantığı geçtiği zamanlar olur. Buna halk arasında “Beyninden kalbini kullanıyorsun’ gibi ifadeler söylenir. Tabi düşünmeden karar veremeyiz. Düşünme kavramını size söyle açıkliyim; Düşüncenin bir tanımını yapacak olursak öncelikle beyin ve zihin kavramlarını birbirinden ayırmamız gerekir. Zihni, beyindeki biyolojik aktivitenin bir yansıma alanı olarak görebiliriz. Bir diğer deyişle zihin, somut olan beyinden beslenen, soyut bir karalama tahtasıdır. Her şeyden bahsettik Kavram dışında şimdi size kavramdan bahsedeyim; Kavram, nesnelere ya da olayların ortak özelliklerini kapsayan ve bir ortak ad altında toplayan genel tasarımdır. Kavramlar, soyuttur ve gerçek dünyada yoktur. Benzer olan fikirleri, insanları, olayları vs gruplandırmak için kullanılan bir sınıflamadır. Kavram yanılgıları ise daha çok kişisel deneyimler sonucu oluşmuş, bilimsel gerçeklere

ve düşüncelere aykırı, anlamlı öğrenmeyi engelleyici bilgilerdir. Kavram klasik mantıkta oldukça önemlidir. Kavramlar dille ifade edilirse buna terim adı verilir. Başka bir deyişle kavramlar nesnelere soyut tasavvurları iken, bu tasavvurların dildeki karşılıkları ise terim olarak adlandırılır. Kavramlar işaretlerle ifade edilir. Bu işaretler sözlü veya sözsüz olabilirler. Bu işaretleri İslam mantıkçıları "delalet" adıyla nitelemişler ve delaletleri tabii, akli ve vaazı delaletler olarak üç gruba ayırmışlardır. Her bir grup da sözlü veya sözsüz işaretler taşıyabilir ve böylece delaletler 6 gruba ayrılmış olur. İşte mantığı ilgilendiren sadece sözlü olan delaletlerdir.

Düşünce, mantığı doğurur mantıkta kavramı yani bu 3'ü insanların yaşamının temel taşlarıdır. Eğer düşünmezsek hayvanlardan bir farkımız kalmazdı değil mi? Ne demiş Vauvenargues "Büyük düşünceler, Yürekten doğar."

Gösteriden sonraki gün okula gittiğimde arkadaşlarım yanıma geldi ve benden özür dilediler. Ben de aynı şekilde onlardan özür diledim ve barışmış olduk. Benim hikayem burada sona ermiş oldu siz siz olun arkadaşlarınızla iyi şekilde uzlaşmayı deneyin ki sonradan tiyatro hazırlamakla uğraşmayın. Umarım hikayemi beğenmişsinizdir ve artık sadece hayal dünyasında yaşayan arkadaşlar varsa kendi arkadaşlarım gibi onlara da ulaşabilmişimdir. Görüşmek üzere...

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı:Sümeysa Belim

Doğum Yeri ve Tarihi: İzmir /Konak
08.04.2011

Okuduğu İlkokul: Necatibey İlkokulu
Şimdiki Sınıfı:5 /B

Hobileri (Hoşlandığı Şeyler):Yazı yazmak,
kitap okumak, müzik dinlemek

Özel Yetenekleri:Hikaye ve şiir yazmak

GİZEMLİ OKUL

Bir Zamanlar ıssız bir yerde bir okul varmış. Bu okulla ilgili söylentiler almış başını gidermiş. Bu okulda Aylin diye bir kız çocuğu okurmuş. Aylin beşinci sınıfa gidiyor-muş . Böyle söylentiler olunca Aylin tabii okula gitmek istemezmiş. Annesi “Sen onlara inanma.” dermiş. Ama Aylin’in annesi böyle söylese de Aylin’in içinde bir korku varmış. Bu korku hiç gitmezmiş. Sadece Aylin değil tüm okulda okuyanların içinde bu korku varmış . Aylin’in annesi ve babası Aylin’in bu okula gitmesini çok isterlermiş. Çünkü ikisi de aynı okuldan mezun olmuşlar.

Günlerden bir gün Aylin okula gitmiş. Yazarlık dersinde öğretmenleriyle “Gizemli Köşk” diye bir hikâyeye yazmaya başlamışlar. Aylin’in en yakın arkadaşı İlayda burası

deliler hastanesi olsun demiş. Öğretmenleri “Biliyor musunuz çocuklar?” diye söze başlamış. “Burası eskiden akıl hastanesiydi.” diyerek sözünü

bitirmiş. Bunu

duyar duymaz Aylin daha çok korkmaya başlamış. Eve gince Aylin ve annesi araştırma yapmışlar. Burası çok büyük bir akıl hastanesiymiş. Annesi kendi kendine: ‘Ben demek akıl hastanesinde okudum.’ diye mırıldanmış.

Yine sıradan bir günmüş Aylin okula giderken karşısına ilk önce rüzgârın kasıp kavurduğu bir sokak çıkmış. Aylin bu sokağı sevmiş. Ne kadar ürkütücü görünse de hoşuna gitmiş bu sokak. Aylin buradan yavaş geçmiş. Mace rayı sevdiği için sokaktan hiç ayrılmak istememiş.

Sokağı baştan başa geçip okula varmış. Her şey normal gidiyormuş ta ki son derse kadar. Son ders müzikmiş. Hocadan tuvalete gitmek için izin istemiş. Hoca da izin vermiş. Aylin gitmiş gitmesine fakat on dakika çıkmamış. Aylin tuvaletten çıktığında karşısında İlayda'yı görmüş. İlayda:

“Ne yapıyorsun iki saattir.” diye söylenmiş Aylin'e. Aylin: “Elimi yüzümü yıkadım. Başka ne yapacağım ki?” demiş. İlayda ise: “Bütün okul dağıldı. Bir biz kaldık.” demiş Aylin'e. Koştura koştura aşağıya inmişler. Tam kapıdan çıkacakken kapı kapanmış . İlayda böyle olaylardan çok korktuğu için “İmdat!” diye bağırmış. Aylin boş boş İlayda'ya bakıyormuş.

Okul hiç sıcak değilmiş. Üst kattan tıkırtılar geliyormuş. Kütüphaneye çıkmaya karar vermişler. Kütüphanede yere oturmuşlar. Bir an İlayda'nın eli duvara değmiş ve duvar ikiye bölünmüş. Duvarın arkasında bir orman varmış. İlayda buraya bayılmış. Aylin ise: “Vay be! Okulun içinde böyle şahane bir yer var demek” İlayda: “Girelim mi?” diye sormuş Aylin'e. Aylin düşünceli bir şekilde bakmış İlayda'ya. İlayda: “Neyi düşünüyorsun?” diye sormuş. Aylin:” Hemen gidelim işte.” demiş.

Birlikte içeri girmişler. Burası gerçekten huzur verici bir yermiş. Ormanın içinden kuş sesleri geliyormuş. Akarsular öyle gür akıyormuş ki sesleri bütün ormanın içine yayılıyormuş. Tavşanlar oradan oraya zıplıyor, sincaplar fındık topluyormuş. Akarsular gülümsüyor, ağaçlar onlara selam veriyormuş.

Ormanın içine doğru gitmeye başlamışlar. Gittikçe karşılına evler çıkmış. Bu evler küçücükmüş. Bir o kadar da tatlıymışlar. Meraklanıp evlerden birinin kapısını çalıp çalılının arkasına saklanmışlar. Biri kapıyı açmış. Tuhaf hareketler yapıyormuş. Bir anda arkadan birisi: “Siz burada ne yapıyorsunuz?” diye seslenmiş onlara. Arkalarına döndüklerinde siyah saçlı bir adam görmüşler. Korku içinde: “Siz de

kimsiniz?” diye sormuşlar. Adam: “Ben buranın güvenliği-
yim.” demiş soğuk bir şekilde. Onlar da: “Burası neresi?”
diye sormuşlar adama. Adam ise: “Burası huzur ormanı-
dır.” dedikten sonra: “Peki, siz burada ne arıyorsunuz?”
diye sormuş. Onlar da her şeyi anlatmışlar.

Son olarak burada kimler yaşadığını sormuşlar adama.
Adam da: “Burada akıl hastaları yaşıyor.” demiş yüksek bir
sesle.” Akşam oluyor buradan ancak sabah gidebilirsiniz.”
diye eklemiş adam. Onlar da: “Eee! Ne yapalım?” diye sor-
muşlar adama. Adam: “Yandaki şu eve gidin. Yarın buradan
sabahtan ayrılırsınız.” demiş. Onlar da çaresiz eve gitmiş-
ler.

Evin içi eski ve korkutucuymuş. Yukarıya çıkmışlar. Bir ya-
tak görmüşler. Bu eski yatağa yatmışlar. Bir tıkırtı duyul-
muş. İlayda yataktan çıkıp bakmış, evde bir akıl hastasının
olduğunu görmüş. Hemen Aylin' i uyandırmış. Durumu Ay-
lin'e anlatmış, yatağın altına saklanmışlar . Akıl hastası yu-
karı çıkmış. Ne yazık ki o kötü olay gerçekleşmiş. Akıl has-
tası yatağın altına bakmış ve bir anda onları görmüş. İki ar-
kadaş yatağın diğer yanından çıkıp koşmaya başlamışlar.
Akıl hastası peşlerinde bütün ormanı turladıktan sonra du-
vardan içeri girmişler. Akıl hastası dışarda kalmış. Duvar da
onlar içeri girdikten sonra kapanış.

SümeYra BELİM | 5-B

ÇILGIN APARTMAN SAKİNLERİ

Bitmek Bilmeyen Tartışma

Yeni bir eve taşınacaktık. Taşınmayı hiç istemiyordum. Doğup büyüdüğüm evden ayrılmak çok zor geliyordu bana; ama ben hariç herkes seviniyordu. Hele anneme sormalı. “İstersen halay çek.” dedim. Annem bir anda halay çekmeye başladı. Hepimiz kahkahalarla güldük. Annem bir an durdu ve: “Kime gülüyorsunuz?” dedi. Ben de “Sana gülüyoruz, başka gülünecek kim var?” dedim. “Allah dualarımı kabul etti kızım.” dedi. Ben: “Ne dua etmiştin ki?” diye sorunca annem: “Bu evden kurtulmak istiyorum.” Ben de: “Bu evin nesi var anne? Bu ev Kimin eline geçer?” dediğimde annem: “Haklısın ama bu eve sığmıyoruz ki!” dedi. Ben de: “Ev üç artı bir. Sanki yeni ev on artı bir olacak.” dedim.” Dört artı bir olacak. Manzarası da harika.” dedi. Ben de: “Anne, sadece manzara değil ki. Orda komşu olacağın kişilere de bakmalısın. Annem ise:” Manzarası güzel olsun benim için yeter. Bana ne ondan, bundan?” dedi.

Kısa keseyim. İnanın ben de istemiyorum bu kadar saçma bir konuyu uzatmaya. Neyse buraları geçeyim. Eşyaları topladık arabaya yerleştirdik. Biz de bindik arabaya. Zar zor sığdık Babam: “Bizim araba ne ara küçülmüş?” dedi. Babamın bu sözüne o kadar güldüm ki gülmekten karnım ağrıdı. Bir anda araba durdu. Araba bozulmuştu. Babam çekici çağırırdı. Biz de taksiye bindik.

Yeni Ev

Yeni eve gelmiştik. Merdivene ilk ben koştum. Annem: “Sen de anladın dimi manzarasının güzel olduğunu?”

Cevap vermeden merdivenlerden hızla çıktım. Annemden anahtarı aldığım gibi içeriye fırladım. Benim odam hangisi, diye sordum. Annem pembe duvarlı ışık alan bir oda gösterdi. Gözlerime inanamıyordum. Eşyaları yerleştirdik. Her şey tamamdı. Benim en çok merak ettiğim apartman sakinleriydi. Acaba nasıllardı diye düşünüyordum.

Soğuk Bakan Teyze

Bir anda kapı çaldı. Kapıyı açtığımda karşımda soğuk bakan yaşlı bir teyze vardı. “Hayırlı olsun, yeni taşınmısınız?” dedi. Teyzeye teşekkür edip anneme seslendim. Annem geldi. Teyzeyi içeri buyur etti. Teyze bir koltuğa oturdu. Annem: “Hoş geldiniz. Ne içersiniz?” diye sordu.

Teyze: “kahve olsun. Az şekerli.” dedi. Annem mutfığa gitti. Ben de ayıp olmasın diye teyzenin yanına oturdum. Teyzeyi soru bombardımanına tuttum ve teyze hakkında her şeyi öğrendim: Emekli olmadan önce aşçıymış. Adı da Fatma’yymış. Güzel yemek yaparmış. Ben de ona şöyle bir soru sordum: “Teyze, sen küçükken nerde yaşıydın?” Teyze çok güzel anlatıyordu. Ormanın içinde dereye yakın her yeri ağaçlarla dolu, temiz havası olan bir köyde. Anlatırken gerçekten içime bir huzur doğmuştu. Keşke ben de öyle bir köyde yaşasaydım, diye içimden geçirdim. “Peki niye orda kalmadın Teyze?” diye sordum. O da bana orda ortaokul yoktu. Babam benim meslek sahibi olmam için halamın yanına şehre gönderdi . Annem kahveleri getirdi teyze kahvesini içip evine gitti.

Üst Kattan Gelen Ses

Gece olmuştu herkes yataklarına gitti. Başımı yastığa koydum. Müzik sesi geliyordu. Bu yüzden uyuyamadım. Ben de bilgisayarı açtım. Hoparlöre bağladım. Kulağımın zarı patlayacaktı neredeyse; ama işe yaradı. Artık müzik sesi gelmiyordu. Bu defa da uyku tutmadı. İçeriye gittim. Herkes uyanık. Babamla üst kata çıktık. Yaşlı bir adam açtı ve saniyesinde: “Özür dilerim. Oğlum müzik dinliyor. Benden kaç kere dayak yedi, akıllanmadı hala.” dedi: Ama bunu binlerce kez söylemiş, ezbere konuşuyor gibiydi. Ayrılıp eve gittik zor da olsa biraz uyuyabildik.

İğneci Ali

Yeni bir okula kaydedilmişim. Bizim sınıfta Ali diye bir çocuk vardı. Çocuk mu canavar mı onu bende anlayamadım. Herkese iğne batırırdı. Ben o çocuktan çok korkuyordum. Maalesef onunla aynı apartmanda oturduğumuzu öğrendim. Bu hayatımdaki en kötü şeydi.

Bir gün balkonda otururken kafama çiğ yumurta geldi. Bunu Ali'nin attığını anlamıştım. Ben de bir kova su doldurdum ve onların zilini çaldım. Kapıyı kimin açtığına bakmaksızın elimdeki su dolu kovayı açanın üzerine boşaltmaz mıyım? Meğerse kapıyı açan Ali'nin annesiymiş. Olayı anlatıp özür diledim; ama utancımdan iki hafta dışarı çıkamadım. Ne olursa olsun Ali'den intikamımı almalıydım. Bir gün ben de beş litre suyu Ali'nin üstüne boşaltım. Bir anda beni kovalamaya başladı. Korkulu rüyam gerçek oldu. Kolumdan iğneyi batırdı. Bastım çığılığı. Bütün mahalleyi başıma topladım.

Yılan Besleyen Teyze

Apartmanda bir teyze gördük. Teyze bizi evine çağırırdı. Gittik. Benim tuvaletim geldi. Tuvaletin yolunu gösterdi teyze. Ben tuvaletten çıktığımda karşı odada bir yılan gördüm. Akrep, kırkayak ve kocaman bir akvaryumun içinde bir metre boyunda bir köpek balığı gördüm. Çığılıklarla odadan çıktım. Anneme karnımın ağrıdığını söyledim ama gerçekten korkudan karnım ağrıyordu. Eve gittik. Birkaç gün sonra polisler onu evde vahşi hayvan besleme suçundan tutukladı.

Kafa Taslı Ev

Annemin bir işi çıkmıştı. Beni, bu apartmana taşındığımız günden beri konuştuğu ve çok güvendiği ablanın yanına bıraktı. Abla bana çeşit çeşit şeyler hazırlamıştı. Dayanamadım yedimde yedim. Abla benden kilerden patates getirmemi istedi. Ben de kilere gittim. Patates alırken bir elimde kuru kafa vardı. Hemen elimden attım. Önümde bir iskelet duruyordu. Çığlıklar içerisinde evden çıktım. Merdivenlerden inerken düştüm ve büyük bir acı... Olmaz, ayağımı hareket ettiremiyordum. O anda apartmandan içeri annem girdi. Ne olduğunu sordu. Ben her şeyi anlattım. Beni hastaneye götürdü. Tahmin edin kim vardı hastanede abla vardı. Bana sonradan her şeyi anlattı. Abla doktormuş ve bazı öğrencilere ders verdiği için evinde o sahte kuru kafa ve iskelet varmış ama olan olmuştu yapacak bir şey yoktu. Ayağım bir ay alçıda kaldı.

Güneş Teyze ve Ahmet Amca

Güneş Teyze ve Ahmet Amca bizim yan komşularımızdı. İkisi de çok tatlıydılar. Güneş Teyze ve Ahmet Amca bize bir anılarını anlattılar. Ben bu anıdan çok etkilenmiştim. İkisi de köyde büyümüş. Köyde elektrik yokmuş. Mumla ya da gaz lambasıyla evleri aydınlatılıyormuş. Ahmet amca evlendiği için evini geçindirememiş. Köyde hiç iş yokmuş. Sonra Ahmet Amca şehre gitmeye karar vermiş. Ahmet Amca, Güneş Teyzeyi de alıp şehre götürmüş. Gündüz geldikleri için hiçbir yerde ışık açılı değilmiş. Ahmet Amca bir iş bulmuş, bir ev kiralamış. Eve gitmişler evde

öylece oturuyorlarmış ama ta ki Güneş teyzenin eli prize çarpana kadar. Işık açılmış tabi. Güneş Teyze ve Ahmet Amca ampulden her yere yayılan ışığa iki saat bakmışlar. İşte Güneş Teyze ve Ahmet Amcanın ışığı hayatlarında ilk kez görmelerinin anısı.

Ben bu anıdan şöyle bir sonuç çıkardım: Bizim için normal olan şeyler onu hiç görmemişler için normal olmadığını ve çok değerli olduğunu.

Apartmana Yeni Taşınan Karadenizliler

Bir gün apartmana yeni birileri taşındı. Biz de onlara yardıma gittik. Konuşmaları çok komikti. Karadeniz'in bir köyünden gelmişlerdi. Onları annem geldikleri ilk gün yemeğe çağırdı. Bir de kızları vardı benim yaşımda. Buğday tenli, kahverengi saçlı ve ela gözlüydü. Onu odama çektim. Adını sordum. Esmâ'ymış. Onla odamda çok oyunlar oynadık. Bir hafta sonra onlar bizi yemeğe çağırdı. Yemekteki her şey nerdeyse hamsi ile ilgiliydi. Evlerinde bir koyun, yavru bir kedi besliyorlardı. Esmâ benim apartmandaki en iyi arkadaşım oldu.

Yemek Yarışması

Bir yemek yarışması varmış. Apartmanda hayatı yaşayanlar yarışacakmış. Bizim yönetici Necmi Amca başvurmuş. Hem de apartmanda kimseye sormadan. Bir de başvurusu kabul edilmiş. Bize yarışmaya bir hafta kala haber verdi. Bütün apartman telaş içinde hazırlandı. Yarışma için börek, kurabiye, dolma yapılacaktı. Yarışma günü gelmişti. Derken yarışma başladı. Annem kurabiyeye tuz

koydu. Dolmaya şeker. Aliler dolmaya bir bardak un koydular. Karadenizliler kurabiyeye hamsi koydular. Güneş Teyze eti dolmaya koyacağına kurabiyeye koydu. Kurabiyeye koyacağı cevizi dolmaya koydu. Ahmet Amca böreğin iç harcını koymadı; ama soğuk bakan teyze her şeyi harika yapmıştı. Bize bir saat verilmişti ve o bir saat bitti. Şefler tatlarına baktılar ve soğuk bakan teyzenin tabağı birinci seçildi. Bu yarışma çılgınlıklarla geçti.

Hepsi Bir Rüya

Annemin kahvaltı hazır sesiyle uyandım. Kendime defalarca tokat attım. Hepsi bir rüyaymış. Anneme rüyamı anlattım. Annem: “Maşallah! Rüyanda bile hayal gücün çalışıyor kızım.” dedi.

Sümevra BELİM | 5-B

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Tuana KOÇ
Doğum Yeri ve Tarihi: ANKARA 01.08.2008
Okuduğu İlkokul: Atatürk İlkokulu
Şimdiki Sınıfı: 8/A
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Müzik dinlemek, çizim yapmak.
Özel Yetenekleri: Resim çizmek, müzik kulağının olması, ses değiştirme.
Varsa Başarıları: Yok.

İNSANLIK VE EVREN

İyi, kötü, canlı, cansız, mutlu, kızgın, üzgün, kedi, köpek, Ali'yi, Kerem'i, Aslı'ya, gezegenler, yıldızlar, su... Kısacası her şeyi içinde bulunduran ve koruyandır evren. Bizim yapmamız gereken tek şey ise onun kıymetini bilmektir.

İnsan dediğimiz varlık bana göre henüz doğru düzgün evrimleşmemiş. Yaşam amacını bilmeyen, kendi türü de dahil bütün varlıklara zarar veren insan görünümü bu canlılara insansı demek daha doğru olur fikrimce. Çok geriye çocukluğa dönersek neler yaşadığımızı ve yaşayacaklarımızı saptamak zor değil. Şekerden başlayayım. Doğal organik sandığımız “çocuklardan uzak tutmaya çalıştığımız” suni şeker bazı kimyasal maddelerle hem bağımlılık yapıyor hem de organlara ve kemiklere zarar veriyor. Yani

çocukken yediğimiz şekerin uyuşturucu kullanmaktan farkı yok. Biz kendimizi, geleceğimizi, çocuklarımızı zehirliyoruz. İcat edilen çoğu şeyi yararlı olduğu düşüncesiyle tüketiyoruz, kullanıyoruz ama içeriğini, zararlarını hiç sorgulamıyor, araştırmıyoruz.

Benzin, plastik vb. bir sürü şey petrolden yapılıyor. Petrolün zararlarından bahsediliyor ama bazı yararları başka şekilde kullanılıyor. Telefon, tablet vb. çoğu şeyin bağlı olduğu uydular biz de dahil bütün memelileri etkileyen bir dalga, yani radyasyon yayıyor. Bu dalgalar beynimizdeki hücreleri öldürüyor. Bunlardan haberiniz var mı? “Telefon iletişimi kolaylaştırıyor!” hadi canım! Elinizde telefon varken yanınızdakini ne duyuyor ne de cevap veriyorsunuz. Bu mu kolaylaştırıyor? Peki bir insanın başka varlıkları geçtim, kendi türüne zarar vermesi insanlık mıdır sizce? Ağaç kesmek, hayvanların kürkleri ve derileri için onlara işkence çektirerek öldürmek doğanın kanunu değil bizim yaptığımız canilik ve cahilliktendir!

Biz dünyaya ölmek veya öldürmek için gelmedik! Yaratan bizi akıl ve irade sahibi, sorgulayan olarak yarattı. Yaşam amacını dahi sorgulamaktan aciz insan parçacıklarından ibaretiz. İnsansınız! Bize kaynak verildi. Yaşamı ve gizemlerini keşfedelim diye akıl verildi. Üretmemiz için yaratılan ve bize bahşedilen bütün rızıkları tüketiyor ve tüketmeye de devam ediyoruz. Ya tek umudunuz olan gençleri bu köleliğe alıştırıyorsunuz. Okulların psikolojik olarak çocuklarda etkisini önemseyen fazla öğretmen kalmadı artık. Bir çocuğun okul hayatına bakış açısı başlangıçta bütünleşir ve düzeltilemez. Kısacası anaokulu ve ilkokul hayatında okulu öğrenir çocuk. Öğretmenin tek bir davranışı bütün bakış açısını değiştirebilir. Eğitim çok önemli ve çok gereklidir fakat sadece diplomayla öğretmen olanlar fazla gerekli değil şu dünyaya. Şu güzel dünyada birde “para” denilen şey çok önemseniyor. Bir kâğıt parçası nasıl bir cana kıymana sebep olabilir ki? Bir insan bunu yapamaz. Bu yüzden insansınız bu yüzden gelişemiyoruz işte.

Bardağın bir de dolu tarafından bakarsak; çok güzel yaratılmışız. Her biri eşsiz canlı. Kişiliklerimiz, görünüşlerimiz, seslerimiz, düşüncelerimiz, her şeyimizle farklıyız birbirimizden. Kötü olduğumuz kadar iyiyiz de. Her şeyimiz kodlanmış robotlar gibi. Kalbimiz, beynimiz ve dişliler, hafıza kartı hepsi benziyor aslında. Bizim kalbimizin pompaladığı kan ile şarja taktığımız telefonların içine akan enerji çok benzer bence. Cidden çok farklı ve özel yaratıklar var şu minicik Dünya adını verdiğimiz yerde. Kıymetini bilip bilmemek sizin elinizde ama onu korumak zorundasınız. Canlılar, gökyüzü, yeraltı dünyası hepsini korumalıyız. Sadece

dünya içiyle sınırlı değil. Günümüzde uzaya giderken bıraktığımız çöplerin sorumlusu da biziz.

Haberiniz var mı bilmiyorum ama Dünya'ya çok benzeyen bir gezegen yani "TOI-1231 -b" keşfedildi. Kırmızı cüce bir yıldızın etrafında aynı dünyanın güneşin etrafında dolandığı gibi bir yörüngede dolandığı internette belirtilmiştir. Bu gezegene gidiş yolu bulunursa oradaki kaynakları da tüketeceklerinden eminim. O gezegene daha iyi güzel bakılacak ve "gerçek insanlara" ev olacaksa bu dünyada yok olmayı tercih ederim. Böyle devam edersek ne dünyanın ne de bizim sonumuz güzel olur. Yaşam dediğimiz şeyi sorgulayarak, araştırarak ve bir amaç belirleyerek anlayabiliriz. Her canlıya saygı duymalı sevgi göstermeliyiz.

Tuana KOÇ | 8-A

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı Soyadı: Zehra KAYA
Doğum Yeri ve Tarihi:İzmir,01.07.2011
Okuduğu İlkokul:Necatibey İlkokulu
Şimdiki Sınıfı:5/A
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler):Resim yapmak
Özel Yetenekleri:Resim

CADILAR

Pekâlâ nerede kalmıştık? Cadıların olayı budur. Cadılar gerçektir. Hem de ayakkabındaki taş kadar. Bilmen gereken ilk şey bu. Bilmen gereken ikinci şey şudur: Cadılar burada aramızda yaşıyorlar. İnsanların arasında ve küçük kasabada, büyük şehirlerde. Şu an yan kapınızda yaşıyor olabilirler. Farkında olmayabilirsiniz. Onlar her yerde, her yerde.

Bir cadı hemşire olabilir. Sana otobüste tuzlu şeker uzatan kadın var ya o da bir cadı. Ve en önemlisi cadılar çocukları sevmez. Cadılar vakitlerinin çocukları yok etmek için harcarlar. Tek düşündükleri şey "Bu korkunç çocuğu nasıl ezeceğim?".

Benim hikayem 1960 yılının son ayında başlıyor. İnanmazsınız ama ben de bir zamanlar çocuktum, Annesi ve babası olan bir çocuk. Chicago'da yaşıyorduk. Noel zamanında çok kar yağdı. Karın bir özelliği de kaygan olmasıdır. Anne ve babamı 8. Noel'imde kaybettim. Büyükan-nem beni kendi evine götürmeye gelmişti. Artık Demopolis'te yaşayacaktım. Büyükan-nem koca yürekli, sert bir kadındı. Büyükan-nem ile kalmaya başladık. Büyükan-nem beni annemin odasına yerleştirdi. Büyükan-nem yemek yapmıştı. Canımın sıkıldığını görünce müzik açıp oynamaya başladı. Benim artık üzülmememi istiyordu. Bisiklet süren çocuklara bakıyordum. Artık buraya alışmalıydım. Büyükan-nem bana bir fare almıştı. Ona güzel bir isim koydum: Daisy. Büyükan-nem artık beni üzüntümden kurtarmıştı. Ama kendi karanlığım ortadan kalksa da yakınlarda beni bekleyen bir karanlık vardı. Yeni cadımla karşılaşmak üzereydim.

Bir gün alışverişe gittik. Büyükan-nem alışveriş yaparken ben marketi geziyordum. O sırada bir kadın yanıma yaklaşip bana: "Çocuk!" diyerek şeker uzattı. O anda büyükan-nem bana seslendi. Bir anda cadı ortadan kayboldu. Korkup annemin yanına gittim ve ona anlatmaya çalıştım, dinlemedi. Eve

geldik büyükan-neme anlatmaya başladım. Bundan çok korkuyordum ama ilk cadımla karşılaşmıştım. Büyükan-nem arkadaşını cadıların nasıl götürdüğünü anlatmaya

başladı; Alice hiçbir çocuğun yapmaması gereken bir şey yaptı. Bir yabancidan şeker aldı. Oradan uzaklaşıp eve koştum. Biliyordum arkadaşımı tek başına bırakmamalıydım ama çok korkmuştum. Akşam onu gördüğümde iyiydi fakat sabah dönüşmeye başlamıştı. Ailesi Alice'i sordu. Ben de tavuk olduğunu söyledim ama bana inanmadılar, diye arkadaşının hikâyesini bitirdi. Büyükanem bir an önce uzaklaşmamızı söyledi. Sonra otlarını ve ilaçlarını alıp evi terk ettik. Hemen hazırlanıp uzaklaştık. Otele doğru yol aldık. Büyükanemle otele gelmiştik. Oda anahtarımızı alıp odamıza gittik. Sonra cadılar topluluğu da otele geldi. Büyükanem cadıların nasıl olduğunu anlatmaya başladı: "Cadılar aslında insan değildir. Cadılara yakından bakarsan ağızlarının yırtık olduğunu görürsün. Tam kulağına kadar yırtıktır. Gerçek cadılar hep eldiven takar. Çünkü gerçek cadıların elleri yoktur. Ayak parmakları da yoktur. Bir cadının saçı da yoktur, bu yüzden peruk takarlar. Cadıların burun delikleri insanlarınkine göre çok büyüktür. Bir çocuk kokusu aldıklarında burunları 20 cm uzayabilir. Çocuklar cadılardan çok kötü korkarlar." diye cadıları anlattı.

Ertesi gün ben oda servisinden kahvaltı istedim. Birlikte kahvaltı yaptık. Sonra ben Fareme Daisy'ye eğitim vermek için bir yer aradım. Boş büyük bir odaya giriyordum ki bir çocukla karşılaştım. Bana: "Ne yapıyorsun?" dedi. Ben: "Fareme eğitim yapacak boş bir oda arıyorum." dedim. Nazik bir hanımefendi,12.25'te onunla buluşmamı söyledi. Bana çikolata verecekti, dedi ve gitti. Sonra ben odaya girdim. Olacaklardan haberim yoktu. Oda tamamen boştu. Daisy'le eğitim yapmak için uygundu. Bir anda

odanın ışıkları yandı. Çok korkmuştum. Hemen sahnenin altına girdim. Cadılar içeri giriyorlardı. Sahnenin altından cadıların ne yaptıklarını izliyordum. Kadın konuşmaya başladı: "Sizi gidi eli kolu bağlı iblisler, çıkarın eldivenlerinizi, ayakkabılarınızı da çıkarın." dedi ve herkes çıkarmaya başladı. Gözlerime inanamıyordum. Ayak parmakları yok. Ellerinde ise üç parmağı vardı. Peruklarını çıkardıklarında ise hepsi keldi. Evet, evet büyükannemin dediği gibi bunların hepsi cadıydı. Ben bir grup kel kafalı cadı ile bir odaya hap solmuştum. Baş cadı bir anda havaya yükselerek diğer cadılara emretmeye başladı: "Dünyadaki bütün çocukların yok olmasını istiyorum, ezilmelerini ve kızarmalarını istiyorum." dedi. Baş cadı çocukları öldürmek için bir iksir hazırlamıştı. Kapıda karşılaştığım çocuğu nasıl fareye dönüştüreceğini anlıyordu. Sahnenin altından benim kokumu almıştı. Sahneyi fırlattı. O anda kapı çaldı ve beni göremedi. Çıkardıkları peruk, eldiven ve ayakkabıları giydiler. Çocuk içeri girdi. Çikolatayı yedi ve fareye dönüştü. Tüm cadılar onu ezmeye çalışıyordu. Daisy benimle konuştu ve gidip diğer fare çocuğu kurtarmaya çalıştı. Birlikte yanıma geldiler. Baş cadı benim saklandığım yeri buldu ve beni de fareye dönüştürdü. Artık ben de bir fareydim. Beni tokmakla öldürmeye çalıştılar. Arkadaşım fare beni kurtardı. Ve üçümüz büyükannemi bulmaya koyulduk.

Büyükannemin odasına girmiştik. Her şeyi büyükanneme anlattım. Büyükannem bizi yani fareleri insana dönüştüreceğini düşünüyordu. Sonra tüm cadıların 666 numaralı oda da kalacaklarını öğrenmişti. Bir baktık ki cadılar tam altımızda oturuyor. Balkona çıktık ve baş cadının

içeri gitmesini bekledik. Baş cadı içeri girince büyükannem beni bir örgünün içine koyarak aşağıdaki balkona indirdi. Ben de iksiri alarak yukarı çıktım. Büyükannem cadıdan aldığı iksirle bizi insana nasıl dönüştüreceğini düşünerek iksirler yapıyordu. Ama yaptığı iksir işe yaramıyordu. Büyükannem çok üzülmüştü ve tabi biz de. Plan kurmuştuk Cadıların içeceği çorbanın içine iksir döküp hepsini fareye çevirecektik. Yemekhaneye gelip çorbaya iksiri döküm. Tüm cadılar yemek odasında idi. Biz de bir masaya geçip onları izlemeye koyulduk. Cadılar çorbayı yemeye başlamışlardı bile. İksir işe yaramıştı. Cadılar fareye dönüşüyor biz hayretle onları izliyorduk. Sadece baş cadı dönüşmemişti. Baş cadının odasına gizlice girmiş tüm iksirleri topluyorduk ki birden baş cadı içeri girdi ve biz ne yapacağımızı şaşırmiştık. O an arkadaşım cadının ayağını fare kapanına sıkıştırmıştı. Cadı acıyla bağırınca ben hemen ağzına iksiri döküp fare olmasını başardım.

Büyükannem ben ve arkadaşlarım bundan böyle iksir yapıyor, cadıları fareye dönüştürebilmek için seminerler düzenliyor, çocuklara ders veriyorduk. Ve bütün cadıları fareye dönüştürüyorduk.

Zehra KAYA | 5-A

YAZARIN BİYOGRAFİSİ

Adı	Soyadı:	Zeynep	GÜDER
Doğum Yeri ve Tarihi: Ankara 30.07.2010			
Okuduğu İlkokul:		Çamlaraltı Koleji	
Şimdiki Sınıfı: 6-A			
Hobileri (Hoşlandığı Şeyler): Kitap okumak			
Özel Yetenekleri: Resim çizmek			
Varsa Başarıları: Resim			

GÖNÜLDÜR TÜRKÇEMİZ

Güzeldir Türkçemiz,
Her bahar geldiğinde açan çiçekler gibi.
Sevgidir Türkçemiz,
Ailemiz, öğretmenlerimiz, dostlarımız gibi
Güneştir Türkçemiz,
İçimizi ısıtan sınımsız kelimeleriyle.
Gönüldür Türkçemiz,
Destanlarıyla, türküleriyle.

Zeynep GÜDER | 6-A

MUSTAFA KEMAL'İM

Özgürlük, adalet dendiğinde,
Sen gelirsin aklıma ilk önce.
Kalbimde yerin ayırdır her zaman,
Sen yüce kahraman
Çocuklarını seven, baş öğretmen,
Gençlerine güvenen, lidere sensin.
Bilimi kendine rehber edinen,
Dünya'nın saygı duyduğu öndersin sen.
Okyanus gibi masmavi gözlerin,
Aydınlattı geleceğimizi o güzel fikirlerin.
Senin sayende, senden aldığımız güçle,
İlerliyoruz yolunda coşkuyla, azimle

Zeynep GÜDER | 6-A

YENİ YILA GİRERKEN

Yeni yıl akşamıydı, bütün aile hep birlik evde televizyon izliyorduk.

Birden dışarıdan bir ses geldi. Dışarı çıktığımızda evin önünde duran yeni yıl ağacımızın dalları kırılmıştı. Ailem rüzgârın dalları kıldığını düşünüyordu ama ben birinin kıldığını düşünüyordum ve bir sonraki gün hemen bütün düşmanlarımın olduğu bir liste hazırladım. Listenin başında ilk olarak Ceren vardı, emindim kesin o yapmıştı. O gün onu takip etmeye başladım. Evden çıktı, en yakın arkadaşı Gizem'e gitmişti. Bir an önce evin kapısının çaldım kapıyı açtılar. "Neden yılbaşı ağacımızı kırdınız" dedim. "Ne ağacı ne kırması biz bir şey yapmadık" dediler. "Nasıl iyide siz yapmadıysanız kim yaptı?" dedim ve düşünmeye başladım. Sanırım ailemin dediği gibi rüzgârdan olmuş olmalıydı. Gizem ve Ceren'den özür diledim.

O gün çok önemli bir şeye kanaat getirmiştım. O günden sonra hiçbir konu hakkında bilgi edinmeden kimseye önyargıyla davranmayacağıma söz vermiştim. Çünkü birine ne kadar önyargıyla davranırsak o insanın içinde bize karşı o kadar kin olur.

Zeynep GÜDER | 6-A

KAYNAKÇA

- https://www.freepik.com/free-vector/cute-fantasy-houses-flat-set_11235324.htm#query=magic%20house&position=11&from_view=search
- https://www.freepik.com/free-vector/lion-lioness-different-actions-illustration_1164249.htm#query=lion%20cartoon&position=1&from_view=search
- https://www.freepik.com/free-vector/hand-drawn-seasonal-poster-collection_4928241.htm#query=SEASONS&position=8&from_view=search
- https://www.freepik.com/free-vector/magic-school-interior-with-open-book-spell_9668740.htm#query=magic%20school%20cartoon&position=40&from_view=search

Sevgili öğrencilerimizin gönlüne diktiğimiz yazarlık
çiçeklerinin aşkla açtığını gördüğümüz bu güzel
eserdeki hayal dünyalarında keyifli bir yolculuk
yapmanız dileğiyle...
Çiğdem TURGUT

Necatibey Ortaokulu öğrencileri bu kitapta
buluştu. Sevinçlerini, heyecanlarını, hayallerini,
bütün duygularını çok güzel dile getirdiler. Yazarlık
yolunda atılan bu adımların devamını diliyor,
hepsini ayrı ayrı kutluyorum.
Nesrin BALCI

